

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhalha

TAŞ DEVRİ!

herkes Mohair giyemez!

**Çünkü çok miktarda imal edilen
bir kumaş cinsi değildir...**

Mohair işlenmesi zor, itina isteyen bir elyafır. Yeryüzünde, ancak titiz fabrikaların başarı kazanabileceği bir kumaş cinsidir.

Memleketimizde Altınyıldız, mohair mevzuunda ihracat yapabilen tek firmadır. Bugün Altınyıldız Fabrikalarında dokunan ve üzerinde "Turkish" kelimesi yazan mohair kumaşlar, Avrupa'dan Birleşik Amerika'ya kadar çeşitli ülkelere satılmaktadır. İhraç edilenlerle aynı kalitede olan ve kenarlarında "Altınyıldız Superfine Turkish Kid Mohair" yazılı kumaşlardan bir miktar piyasaya dağıtılmıştır. Giyime meraklı olan beylere saygı ile duyurulur.

Altınyıldız

Türk kumaşını dünyaya tanıtan marka

AKBABA

Yıl: 47 Cilt: 16 Sayı: 18 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 23 Nisan 1969

Demokratik Rejimimizde Eşek!

VATANDAŞLARIMIZDAN biri bağımsız milletvekili adayı olarak önümüzdeki seçimlere katılmak istemiş. İster a... Bunda şaşacak bir şey yoktur. Her vatandaşımız siyasi parti kurabilir politikaya atılabilir, bağımsız olarak seçimlerde halkın oyuna başvurabilir. Anayasamızın verdiği haklardır bunlar.

Ne var ki sözü geçen sayın vatandaşımız seçimlere katılmak için bir «eşek» amblemi seçmiş; demek ki propaganda gezisine çıktığında, veya radyodan konuşduğunda diyecek ki:

— Ey ahali, sandık başına gittiğinizde, üstünde eşek resmi bulunan oy puslalarına mühür basarak zarfa koyun, ve sandığa atın! Eğer nurlu ufuklara kavuşmak istiyorsanız üstünde eşek bulunan oy puslalarını sandığa atmayı ihmal etmeyin!

Ama İstanbul İl Seçim Kurulu yüzünden sayın vatandaşın hevesi kursağında kalmış. Çünkü Kurul, vatandaşımızın dileğini kabul etmemiş. Bu kararın temelinde hangi düşüncelerin yattığını bilmiyoruz; öyle umarız ki eşek gibi saygıdeğer bir hayvan yüzünden değildir. Bütün hayvanlar gibi eşek de insanlık kötülüklerinden arınmış bir yaratıktır. Siz hiçbir eşeğin sağa sola emirler verip:

— Haydi bakalım hazırlık yapılınsın, karşılama törenleri düzenlensin son gezilerim için... Kamyon kamyon eşek taşısın yollara... Meydanlarda eşekler beni görünce alkış tutsunlar... dediğini duydunuz mu?

Eşek sahtekâr değildir, yalan söylemez, kimseyi kandırmaz, dolandırıcılık yapmaz, kendisi he-

sabına başkalarını çalıştırıp sırtından geçinmez, başkalarını satmaz, eşkıyalık yapmaz, yankesicilik hırsızlık gibi huyları yoktur; dalkavukluk, çanakyalayıcılık, ikiyüzlülük, dedikodu yaptığı görülmemiştir bir eşeğin...

Bunun içindir ki herhangi bir partiye veya bir bağımsız vatan-dışa eşek amblesini kullanmayı yasak etmek, anlamı olmayan bir işiştir. İnsanlar eşeği hor görürler; ama gerçek eşekleri hor görürler. Sahte eşeklerin karşısında çoğu zaman iki kat olup:

— Arz-ı hürmet ederim beyefendi.. diye saygı gösteren insanlar çoktur. Gerçek eşeklerin tepesinden bakan insanlar, eşek kılığındaki insanların yüksek koltuklara oturmasını hiç yadırgamazlar. Koca göbekli, kat kat enseli bir sürü eşek, çevrelerinde dönen zavallı insanların:

— İyi buyurdunuz beyefendi..
— Haklısınız beyefendi..
— Emredersiniz beyefendi..
— Hikmet buyurdunuz efendim..

— Arz-ı tazimat ederim efendim.. diye yaltaklandıklarını işitirler.

Bütün bunlara rağmen İl Seçim Kurulu «eşek» amblesine niçin ruhsat vermemiştir?

Sahte eşeklerin siyasi hayatımızda her gün rol oynadıklarını muhakkak ki Kurul'un üyeleri bilmektedirler. Eğer eşek amblesinin bunları rencide edeceğini düşünerek bir karara varmışlar sa bir diyecek yoktur. Gerçekten de «eşek» amblemi pek çok kişiyi kırabilirdi. «Eşek» amblesini rozetinin orta yerine resmetmiş bir parti açılmayagörsün, hemen bir fısıltı gazetesi başlayacaktır:

— Bizim genel müdür artık siyasi hayata atılacağı, işte tam bana uygun bir parti kuruldu, demiş.

— Azizim bu eşek partisi muhakkak bu seçimleri alır. Seçmen artık hiç zahmete girmeden oyunu kullanacak...

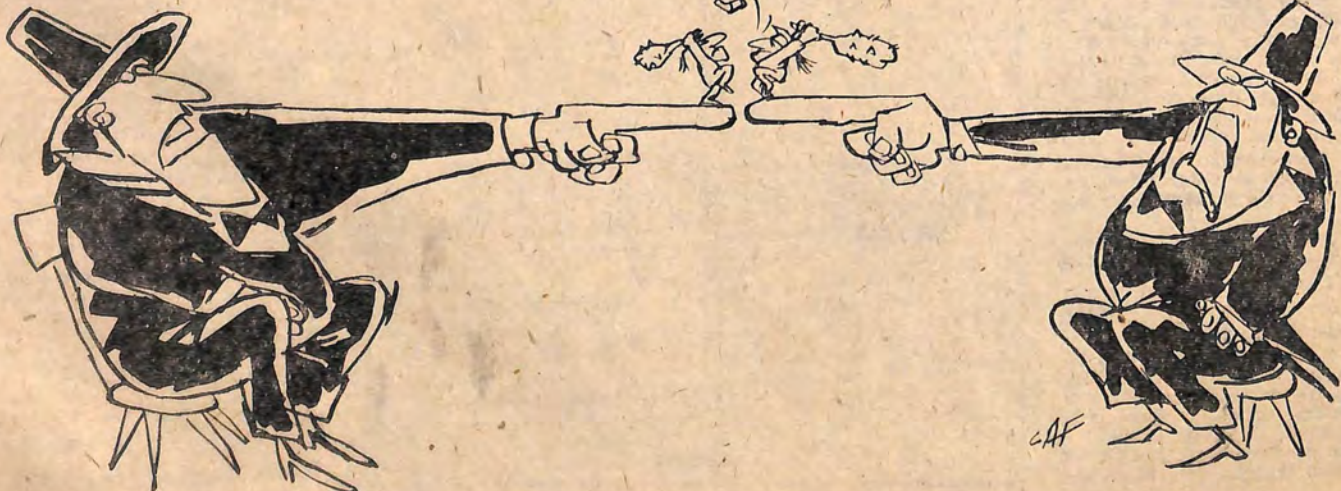
Galiba bütün söylentilerden kurtulmak için «eşek» amblemi yasaklandı...

Ama biliniz ki sevgili Akbaba okurları, iyi bir şey olmadı siyasi rejimimiz bakımından... Çünkü demokrasi samimiyet rejimi-

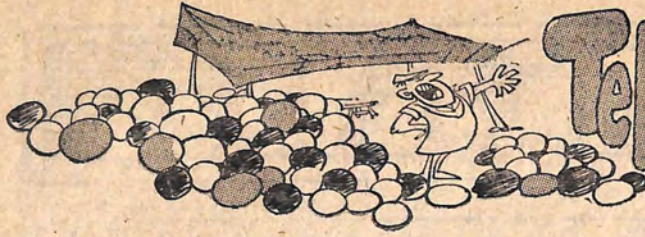
dir, açıklık rejimidir. Bu rejimde hiçbir hayvanın ötekinden daha üstün, daha imtiyazlı olduğu iddia edilemez. İnsanlar arasında nasıl imtiyazlar yoksa, hayvanlar arasında da imtiyazlar yoktur. Demokratik bir hakkı birine tanıyıp ötekine tanımamak, doğrusu ya adalet duygularını incitmiştir. Yazık olmuştur eşeğe... Bu güzel gözlü, çilekeş vefakâr hayvanın kadrini bilemeyen bir demokrasi, demokrasi olur mu?

AKBABA

Üniversite olayları Senato'da tartışıldı. — Gazeteler —

— SUÇLU, AYAĞA KALK!

Tekaüdiyesi Var

MUZAFFER İZGÜ

BİR tokat peder çekti bir tokat da valide:
— Sen okumayacaksın ha! di-
yerekten.

Okula gidince bir tokat da öğret-
menim çekince, bizim kunduracılık
hayalleri suya düştü...

— Oğlum diyordu peder, bak sen-
den üç yaş büyük ağabeyin okumadı
da görüyorsun rezilliğini. Daha bu
yaştan, sabahları beşte kalkıp dos-
doğru pazarın yolunu tutuyor. Ner-
den ucuz bir meyva nereden ucuz bir
sebze bulacağım diye anası ağlıyor.
Bırak ağlasın keratanın... Baba ana
sözü tutmayanın sonu budur. Ona
çok dedik, oğlum dedik, okumazsan
stürütürsün sonra dedik, oku, çok
büyük bir adam ol, o zaman istedi-
ğin kıy alırsın, istediğin gibi para
kazanırsın, o elbiseler, o evler, o o-
tomobiller dedik... Ama laf dinle-
medik ki... Sen okuyacaksın oğlum,
büyük, büyük bir adam olacaksın!

«Ya Allah!» dedik, bitirdik orta-
kulu.

Peder:

- Okuyacaksın değil mi? dedi.
- Cık, dedim.
- Ne?
- Cık!
- Ulan senin!...

İndi tokatlar yine...

— Bak oğlum, aklını başına al. A-
ğabeyinin rezilliğini görüyorsun.
Gerçi minnacık bir seyyar araba sa-
hibi oldu ama, sonu ne? Ne tekaü-
diyesi var, ne de garantisi. Bugün
çekip gitmese işine, yarın acından
ölür. Hem adı ne? Hiç... Seyyar
manav, daha doğrusu seyyar satıcı.
Bir çarşı ağası (1) görse, kaçacak
delik arar. Ama sen öyle mi olacak-
sın ya? Kocaman, koskocaman bir
adam olacaksın. Kıravatın olacak,
pantolonun kılıç gibi ütülü olacak,
odacılar hademeler karşında selâm
duracaklar. Aklını başına al oğlum,
aklını başına al!

«Ya Allah!» dedik, bitirdik liseyi.

Peder:

— Okuyacaksın değil mi oğlum?
dedi.

- Cık! dedim.
- Ulan niyeymiş?
- Siptilli Meydanına karpuz yığıp
satacağım.

— Vururum ha!

— Yahu baba ağabeyim?

— Ulan oğlum ağabeyin bir dükkân
sahibi oldu ama, neye yarar ki?
Ne tekaüdiyesi var, ne garantisi
var. Bugün hasta olup yatağa düş-
se acından öldüğünün resmidir... A-
ma sen öyle mi olacaksın ya? Kıra-
vatın olacak, sonra ütülü pantolo-
nun olacak, odacılar hademeler kar-
şında el pençe divan duracaklar...

— Pekiyi baba madem öyle bir ke-
babçı dükkânı açayım.

— Ulan başlarım şimdi kebabçı
dükkânından ha! Oğlum oğlum, asır
kebabçı asrı değil, okuma asrı oku-
ma!

— Pekiyi nerede okuyayım baba?

— Üniversiteler ne güne duruyor?

— İyi madem, girelim üniversite-
nin birine. Ya tıp olsun, ya teknik.

Peder sırtına vurdu:

— Doktor oğlum doktor, dedi. Ra-
porun rapor olacak, kazığın kazık!
Sana, doktor bey, mühendis bey di-
yecekler... Önünde el pençe divan
duracaklar. Ya paralar, oluk oluk a-
kacak, nisan yağmuru gibi akacak.
Vuracak ağabeyin kafasına, ah ulan

ah, ben niye okumadım diyecek...

Yazıldık tüm üniversitelere... Gir-
dik üniversite imtihanlarına... Ben
ki matematiği yutmuşum, ben ki fi-
ziği yutmuşum, ben ki kimyayı yut-
muşum, ama Ankara'daki elektronik
beyin öyle demedi ki:

— Bu düdük, Dil-Tarih'i yapar,
dedi, çıktı işin içinden.

Pedere:

— Yahu bırak karpuz satayım!
dedim.

— Oğlum şans tepilmez dedi. Şan-
sına Dil-Tarih çıktı, dil tarih olsun.
Sakın haa, dil tarih deyip de geç-
me, dil dildir tarih de tarih... Okur-
sun, olursun bir tarih kafa, anlatır-
sın bana Bedir'i, Uhut'u.

— Gel baba, haydi karpuzdan vaz-
geçtim, kebabçı dükkânı açayım.

— Vururum haa! Hem annen de
vurur!

Ne yapalım, gittik kaydımızı yap-
tırdık bu üniversiteye. Memlekete
her izinli gidişimde peder bir bö-
bürleniyor, bir seviniyor:

— Şu ağabeyinin rezilliğine bak
bir, diyor. Bu hiyar mevsimidir der,
uyku yüzü görmez, bu domates mev-
simidir der, uyku yüzü görmez, bu

kabak mevsimidir der, uyku yüzü
görmez... Üstelik şimdi Avrupa'yı
da başına sardı. Yok ne imiş, Av-
rupa'ya taze taze hiyar satacağınıs,
sanki Alamanın hiyarı ağabeyinden
sorulmuş gibi, yok kamyon gel-
medi, yok kamyon gitmedi... Ama
sen öyle mi olacaksın ya bir kez
tekaüdiyen garantili, sonra efendim bu-
gün hastalanıp yatma acından ölür,
sonra kıravatı, ütüsü...

Aradan günler geçti. Biz boyuna
pedere:

- Harçlık! diyoruz.
- Al oğlum! diyor adamcağız.
- Ara sıra tekaüdiyen mahrum a-
ğabeyin dükkânına damlıyor:
- Aman ağabey elbise, aman a-
ğabey pabuç, aman ağabey kazak, di-
yoruz.
- Sağolsun birader, tekaüdiyesi ol-
mamasına rağmen bir dediğimizi iki
etmiyor...

Beş yıl böyle açıktaki bekledikten
sonra, bir gün bilmem ne lisesine
tarih öğretmeni diyerekten tayini-
miz çıktı...

— Oh oh! dedi peder, tekaüdiyen
garantili, sonra efendim evde has-
talanıp yatma maaşın garantili, kı-
ravatın yerinde, ütün kılıç, hademe-
ler hazırlı...

— Ya baba maaş?

— Artar oğlum artar, şimdilik beş
yüz lira ama, zam olur, ikramiye ol-
ur, personel olur, olur oğlu olur...

— Ya kız baba, hani ya tohuma
karşıcağız nerdeyse.

— O da olur oğlum, o da olur!

Birini istettik:

— Aaa, bizim kızımız boluğa a-
lıştırmış, dediler.

İkincisini istettik:

— Aaa bizim kızımız ay başını
bekleyemez! dediler.

Üçüncüsünü istettik:

— Aaa beşyüz lira bizim kızımı-
zın alılık pudra parasına yetmez!
dediler

— Baba nasıl? dedim.

— Tekaüdiyesi oğlum tekaüdiye
si, dedi.

— Yahu baba biz şimdiden öldük!

— Ütü oğlum ütü, kıravat oğlum
kıravat!

— Ağabeyim?

— Bakma sen ağabeyine! Arabası
var, apartmanları var, dükkânları
var, usakları var, ahçısı var ama,
tekaüdiyesi yok tekaüdiyesi...

Eee artık, o günden sonra çektik
restü pedere...

Yine ne fayda varsa ağabeyimiz-
den var, yığıldık dükkânlarından bi-
rinin önüne karpuzu, kıravat yerine
taktık önüğü, başladık bağırıma:

— Karpuz gel karpuzaaa! Kes-
mece bunlar kesmeceee!...

Allah bin bin bereket versin, ger-
çi kıravatımız yok ama, sonbahar
gelince üzümlümüz var, gerçi ütülü
pantolonumuz yok ama, kış gelince
portakalımız var, gerçi karşımızda
hazırol duran hademelerimiz yok a-
ma, ilkbahar gelince kıraazımız var,
gerçi tekaüdiyemiz yok ama, yaz
gelince hiyarımız var...

Evet, sağolsun hiyarlar!...

— Ankara'da fakülte ve yüksek okulların çoğu boykotta. —

Yazısız

(1) Belediye Zabıta Memuru.

Muzaffer İZGÜ

Demirel uzun boylu olsaydı!

YİRMİNCİ Yüzyıl, ulusların dillerine yepyeni deyimler getirdi. Bunların bazıları alda yakın, mantığa uygun, bazıları ise üstünde azıcık düşümlünce terslikleri sırtan şeyler. Bana en ters gelenlerden biri şu:

«Beyin yıkamak.»

Sistemantik yalanları tekrarlaya tekrarlaya insanlara yutturmak, doğru düşünceleri çarpıtarak kafalara yanlış yön vermek anlamında kullanılıyor bu deyim.

Yani aslında beyin yıkamak değil, beyin kirletmek.

Onun için «Beynimizi yıkıyorlar!» diye yakınanlara sormak geliyor içimden:

— Beyniniz pis mi kardeşim? Deyimler bir yana, işin içinde daha büyük bir terslik var.

Bilirsiniz, insanlar kötü durumlara düştüler mi kabahati kendi sorumluluklarının dışında bulmak için her çareye başvururlar.

Sokakta rastgele yüz kişiyi durdurup sorun:

— Bulaşıcı hastalıkların kaynağı nedir?

Kimi «mikroplar» diyecektir, kimi «virüsler», kimi «bakteriler». Bazıları da o suçluları taşıyan başka hayvanları sayacaklardır: fareler, bitler, tahtakuruları, sivrisinekler, karasinekler, kediler, köpekler...

Sanmam ki bir kul da çıkıp asıl sorumluluğu belirtsin:

— Kendilerine bakmayan, dikkatli davranmayan, temizlik gereklerine uymayan, gıdasızlık ve başka nedenlerle bünyelerini zayıf düşüren insanlar.

Yanılmıyorsam «beyin yıkama» konusundaki sızıldanmaların içinde de aynı cinsten kaytarış var epeyce.

Bugün dünyada zayıf düşmüş toplumların karşısına askeri, politik, ekonomik emperyalizm çıktığı gibi, elbette kültür emperyalizmi de dikiliyor. Elbette her ulus ötekilere kendi görüşle-

YELPAZE

REFİK ERDURAN

ÇİTİLEYEREK

✱

rini doğru diye satmaya, elbette herkes birbirine bir şeyler yuturmaya çalışmakta.

Ama kafa düzenlerini sağlam duygu ve bilgi temelleri üstüne oturmuş insanların beyinlerine o türlü düşünce mikropları hastalık bulaştırabilir mi sanırsınız? Neden bazı toplumlar en entipüften propaganda meltemleri karşısında yerle bir olurken bazıları yüzyıllar süren kültür baskıları altında bile kişiliklerini dimdik ayakta tutabiliyorlar?

Geçenlerde dinlediğim bir konuşma, daha doğrusu o konuşma içinde geçen bir söz, beni acı acı düşündürdü, Türk eğitim sisteminin sağlam ulusal temellerden ne kadar yoksun olduğu konusunda bir kere daha gözümü açtı.

Biliyorsunuz, Meksika'daki son Olimpiyad sırasında Amerikan takımının zenci üyelerinden çoğu kendi ülkelerine karşı protesto ve boykot hareketlerine giriştiler. Dünya kamuoyunun dikkatini Amerika'daki zencilerin durumu üstünde toplamakta çok başarılı olan bu hareketlerin düzenleyicisi Harry Edwards adında bir zenci atletti.

İşte bu Harry Edwards bir süre önce bizim Iowa Üniversitesi'ne gelip «Devrimci Gençlik» konusundaki seminere katıldı.

Doğrusu herhangi bir atletin bu kadar sağlam, aydınlık ve yeni görüşlere sahip olabileceği aklıma gelmezdi. Kaslarından çok kafalarını çalıştırmayı iş edinmiş nice profesöre ter döktürdü Harry Edwards.

Bir ara lâf «Batılı insanın kendi düşüncelerini bütün dünyaya kabul ettirme çabaları» konusuna gelince Edwards aynen şöyle dedi:

— O çabalar o kadar başarılı olmuş ki, kendileri Batılı sayılmıyacak birçok toplumlar bile Batılıların her alandaki üstünlüklerini, önemlerini, liderliklerini falan seve seve kabullenmiş durumda. Sanki bu herifler kâinatın temeldirler ve bütün insanlığı tek başlarına temsil ediyorlar! Öyle ki, bir iş başkaları tarafından yapılmış olsa bile onlar tarafından yapılmadıysa henüz yapılmamış sayılır. Bir yere başkaları gitmiş olsa bile onlar gitmedikçe henüz keşfedilmemiş tir...

Bu sonuncu iddiasının bir örneği diye Edwards şunu belirtti:

— Okul kitaplarında Amerika'nın 1492 yılında Kristof Kolomb tarafından keşfedildiği yazılıdır. Yine aynı kitaplar Kristof Kolomb'un Amerika kıyısına ayak basışının oradaki kızılderililer tarafından seyredildiğini yazarlar. Peki, kızılderililer insan değil mi ki Amerika ancak Batılı Kristof Kolomb kıyıya çıkınca «keşfedilmiş» oluyor?

Yerden göğe kadar haklıydı Edwards. Ve ben kendi çocukluğunda okuduğum tarih kitabımı hatırlayıp kulaklarıma kadar kızdım.

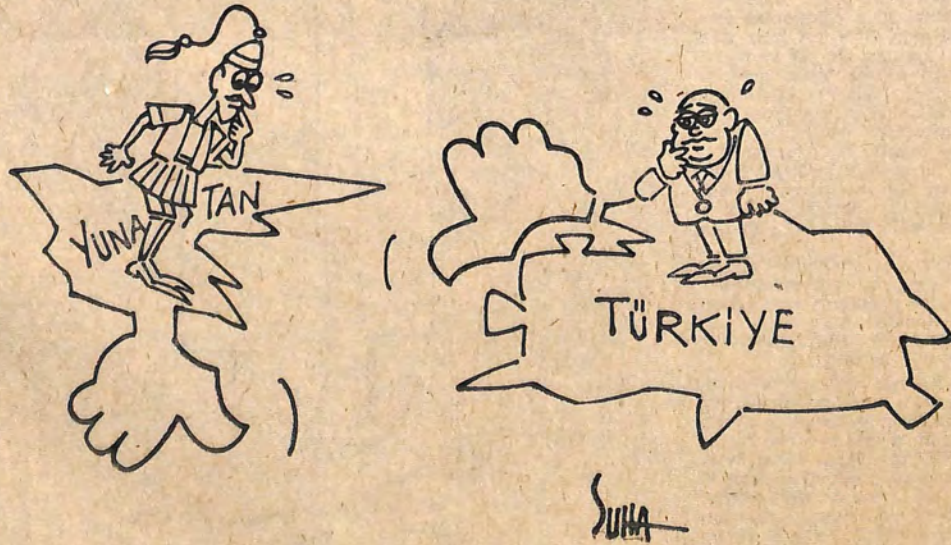
O kitapta da «Amerika'nın 1492 yılında Kristof Kolomb tarafından keşfedildiği, bu kahraman gemici kıyıya çıkarken kızılderili yerlilerin onu seyrettikleri» yazılıydı.

Biz ki Batılı değiliz... O kızılderililer ki asılları Orta Asyalı...

Kültürel kişiliğimize kavuşmak istiyorsak beynimizi «yıkamak» değil de gerçekten «temizlemek» zorundayız. Bilginin sabunundan, mantığın çividinden, ulusal haysiyetin kezzabından geçirerek!

Refik ERDURAN

Kıbrıs konusundaki konuşmalardan bir netice alınamıyor. — Gazeteler —

ANLAŞMAZLIK!

HEY gidi hey... Kim derdi ki, yıllar yılı bir iş bulabilme umuduyla sağda solda sürtüp duracağım ve en umulmadık bir anda yepyeni bir meslek türü bulacağım?... Ama oldu işte... Hani bir söz vardır: «Açlık orucur bozar» derler. Bozulun yalnız oruç olsa iyi. Kafalar da bozulurmuş meğer.

Gazetelerin küçük ilanlara ayrılan sütunlarını gözden geçirirken, ileride moda haline gelecek çok kazançlı bir işin yaratıcısı olacağım aklımdan geçmezdi. Artık kapı kapı dolaşmaktan yorulmuştum da, kısmetimi gazete ilanlarında aramaya koyulmuştum. Her meslekten sınavla eleman alınacağını bildiren «Çok ciddi bir müessesesi» ilanını görünce rahatladım biraz. Her meslekten adama ihtiyaçları olduğuna göre, nasıl nasıl kapılanırdım oraya. Durmaya gelmezdi, gazeteyi kapmamla, verilen adrese uçmam bir oldu! Gittim ki, koca bekleme salonunda a-dım atacak yer kalmamış. Sabah sabah gazeteye göz atan, soluğu «Çok ciddi müessesesi» de almış.

Bir yandan kısmetimin açılması için bildiğim bütün duaları okuyorum, bir yandan sınavda falso yapmamak için meslekle ilgili bütün bildiklerimi kafamda topluyorum.

— Sınava girecekler, vezneye onar lira yatırıp kayıtlarını yaptırırsınlar, dendi, birbirimizi i-te kaka, eze dirsekleye yatırdık paraları.

— Meslek gruplarına göre ayrılın, dediler, ayrıldık.

— Bir hafta sürecek uygulama sınavına başlamak için, mesleğinizle ilgili dairelere dağılın, dediler, dağıldık.

Marangozlar, marangozhaneye gittiler, tornacılar tesviyeciler tamir atölyelerine... Biz onaltı kişi de muhasebe servisinin yolunu tuttuk. Hepimiz birer dosya, birer defter verdiler:

— Dosyalardaki faturaları defterlere işleyip, kâr ve zarar durumuna göre vergi beyannamelerini doldurarak, bir müessesenin mali formalitesini eksiksiz tamamlayacaksınız, dediler.

Tarih, Mart ortası... Öntünde, faturaları sıraya bile konmamış bir dosya, elinde koca yıl tek kelime işlenmemiş bir defter! İş neresinden tutar, normal vergi süresi içinde nasıl bitirirsin?

İşe yaramayan bir işyerinde tutmayacaklarına göre, bitirmeliydim. Gece demedim, gündüz demedim, ay sonuna iki gün kala bana verilen görevi eksiksiz teslim ettim. Sevinçle işe alındığımı müjdesini beklerken:

— Tamam, dedi bizim servisin şefi. Adresinizi bırakıp gidin, sonucu biz size mektupla bildiririz.

Dört gün sonra postacı kapıyı çaldı. Mektup, «Çok ciddi müessesesi» den geliyordu. Birbuçuk puan farkla ikinci geldiğim için müessesesi müdürü tebrik ediyor, birinci gelen arkadaşın işe alındığını bildirdikten sonra, «Arzu ederseniz, diğer meslek gruplarından her hangi birinin sınavına girebilirsiniz» diyordu.

Yeni bir umutla kalktım, gittim. Hesap işi olmazsa, büro işi bulurdum. Büro işi olmazsa, bederi işi alırdım. Daldık yine o kalabalığın içine.

— Kayıt yenilemek için vezneye onar lira yatırın, dediler, yatırdık.

— Meslek gruplarına göre ayrılın, dediler, ayrıldık.

— Mesleğinizle ilgili dairelere dağılın, dediler dağıldık.

Büro işleriyle ilgili sınava katılan onüç kişiydik bu sefer. Kimine, müessesenin ticari yazışmalarını verdiler, kimini müessesesi adına ithal edilen malların gümrük formalitesini tamamlamaya gönderdiler. İşin en kolayı bana kalmıştı. Maaş bordrolarını hazırlayacaktım, telefonlara cevap verecektim, zile basıldıkça kahveciye koşup, müdüre çay kahve söyleyecektim.

İşim iki gün sürdü. Görevimin bittiğini duyan müdür:

Biz size bildiririz

Vedat SAYGEL

— Gidebilirsiniz, dedi.
— Sonuç? diyecek oldum,
— Sekreterime adresinizi bırakın, biz sizi mektupla ararız, dedi.

Başladım heyecanla mektubu beklemeye. Bir gün, üç gün, beş gün derken tanıdıklardan biri:

— Bir yere bağlanıp kalmak doğru değil, dedi. Oradan haber gelene kadar bir yandan sen de başka işler arasana...

— Arayayım ama iş nerde?

Pek çok tanıdıkları varmış onun. Çalışmaya gönlüm olduktan sonra, pekâlâ bir baltaya sap olabiliyordum.

— Aman birader, dedim, daha kibarı arayan mı var? Tek olalım da, isterse kazma sapı olalım.

Düşündü:

— İnşaatın aqlar mısın?

— Anlamam ama harç taşıyım, tuğla taşıyım, yararlı olmaya çalışırım.

— Al bunu, benim selâmımı söyle... diye bir kart uzattı. Hemen git. Bakarsın başkasını falan alırlar...

O, henüz sözünü bitirmeden, ben

gözden kaybolmuştum bile.

Kartı elimden alan adam:

— Valla, dedi, becerebilir misin bilmem ki...

Kırk yılda bir bulduğum işi kaçıracağım korkusuyla:

— Elimden geleni yaparım, diye atıldım.

— Burada iş, sabah sekizde başlar.

— Ben yedide burada olurum e-fendim.

— Akşamın beşine kadar durmak dinlenmek yok!

— Her gün yarım saat de fazla çalışırım ben.

— Pekli, dedi. Şimdi...

«Çok ciddi müessesesi» den edindiğim alışkanlıkla, adamın yarıda bıraktığım konuşmasını ben tamamladım:

— Kayıt tazelemek için vezneye on lira yatıracağım.

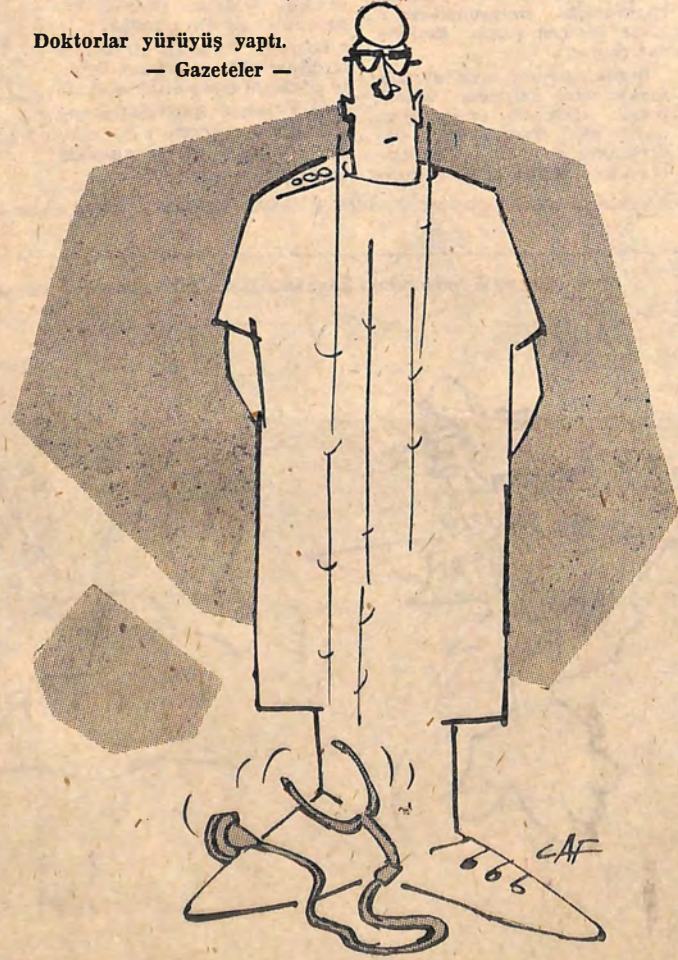
— Ne parası o?

Bir önceki yerde başıma gelenleri anlatıttım, güldü:

— Burası çok ciddi bir müessesedir, dedi. Bir işyeri zavallı bir işsizizin on lirasına tenezzül eder mi?

Doktorlar yürüyüş yaptı.

— Gazeteler —

Ayağa düştü!

Şimdi, söyle beş altı gün kadar çalışmanı izleyelim, para konusunu sonra hallederiz, tamam mı?

Arabasına attığı gibi, yeni inşaatlardan birine götürüp, kalfaya teslim ettiler. Arada tanıdıklardan biri de olduğuna göre, artık buradan top sökmezdi beni!

Altı gün harç taşıttılar, altı gün toprak kazdırdılar, altı gün tuğla boşalttırdılar, sıva yaptırdılar, biten odalara badana vurdurdular, birinci kat pencerelerinin yağlı boyasını yaptırttılar. Tam ilk maaşın hayallerini kurarken de:

— Tamam, deneme bitti, dediler.

— Şimdi?...

— Adresini bırak, biz seni mektupla ararız, dedi kalfa.

Yorgun argın ardına baka baka eve dönerken olduğu olan. Arkadan enseme bir şaplak indirip:

— Vay! diye bağırdı biri.

Döndüm ki, «Çok ciddi müessesesi» nin muhasebe sınavına birlikte girdiğimiz arkadaşlardan biri değil mi? Yarı can acısı, yarı sevinçle bir «Vay» da ben çektim.

Sarıldı boynuma:

— Görmeyeli nasılsın?

— Bildiğin gibi, dedim. Sınavın birinden çıkıp, birine giriyoruz. Sen?...

— Sizin gibi kafasızları bulmuşlar, yutturuyorlar, dedi. Daha o gün çıktım dalgayı... Çaktım da, belki yanlışmışım diye ses çıkartmadım. Fakat sonradan sordum soruşturdum, meselenin püf noktasını buldum.

— Neymiş?

— Başından geçen bunca sınava rağmen hâlâ anlayamadın mı?

Doğrusu aklımdan en küçük bir kötü düşünce geçmemişti.

— Yooo...

— O enayiler yapıyorlar ama, henüz ustaca davranamıyorlar. Şimdi biz yapalım da görünelim.

Ne yapacağımı, kiminle yapacağımı bilmediğim için sustum. Sordu:

— Benimle çalışır mısın? Kazanç yarı yarıya...

— Elbette çalışırım. Ne iş yapacağız?

— Onların yaptığını...

— Sermayeyi nereden bulacağız?

— Sermayesi yok ki... Bir daire kiralayacağız o kadar! Hattâ bir göz oda bile tutsak olur.

Tuttuk odayı. Ertesi gün bir bavu dolu yabancı dille yazılmış mektupla döndü. İkimiz de dil bilmediğimizden şaşırđm:

— Bunlar ne?

— Yurt dışına çalışmaya gidecek olan işçilerimize gelen mukaveleler. Bir tercüme bürosu ile anlaşıp aldım

— Pekli, kim yapacak bunları?

— Kolay o.

Öğleden sonra yığılı ticari defterleri. Akşama doğru gümrükle ilgili bir yığın kâğıtla döndü. Daha erte si gün matbaaların birine ısmarladığı basılı mektuplar geldi, kasa makbuzları, mühürler geldi.

Üç gün sonra, bizimkinin verdiği «Çok ciddi bir müessesesi» her meslekten sınavla eleman alacak» ilânları gazetelerde boy gösterince, bizim tek göz oda ana baba gününe döndü!

Şimdi hamdolsun hiçbir işe el sürmeden dünyanın parasını kazanıyoruz. Yabancı dil bilen elemanlara yurt dışından gelen mektupları çevirtiyoruz. muhasebeden anlayanlara defterleri işletiyoruz, kendimizi çay söyletiyoruz, kahve söyletiyoruz, kaydiye parası olan onluklarını da kesip:

— Biz sizi mektupla ararız, diye yolcu ediyoruz.

İş biraz genişletip inşaata başlamayı da düşünüyoruz ya, bakalım. Şimdilik yapı usta ve işçilerini tanıdıkların inşaatlarında sınava çekiyoruz, tornacı, tesviyeci gibi kimse-leri sevabına mahalledeki atölyelere, tamirhanelere gönderiyoruz. Bir de onların güçlerinden yararlanabilsek, bir yıla varmaz milyoner oluruz!

Minibüsçüler zamda ısrar ediyorlar. — Gazeteler —

GEZİ
NOTLARI

FEDAKÂRIN HALİ BAŞKA!

«Dört yıllık seçim süresi dolmuş, partiler nikâh ve iman «Tecdidine» girişmişlerdi. Bu maksatla şehirlerin, köylerin münasip yerlerine hoparlörler yerleştirilmiş, hatipler bu hoparlörlerden öksürük, aksırık ve palavra yayınlıyorlardı.

Açık hava ve kapalı salon toplantılarına partisi, partisiz, akıllı, sünnetsiz, sünnetsiz herkesi davet ediyorlardı.

Sokaklar, caddeler gövde ve amblem gösterileri yapanlarla dolup dolup taşıyor, bu toplantılara sığmayanlar da bucaklarda, köylerde marifetlerini gösteriyorlardı.

O gün ben de YANADUR köyündeydim. Bir ara muhtar yamına yaklaştı:

— Gel! dedi, yine birileri gelmiş. Nutuk mutuk atıyormuş. Bakalım kimmiş, derdi neymiş. Sen de dinle de gerekli görürsen gazetene yaz.

Kalktık. Yemenici Abdurrahim'in dükkânına doğru yürüdük. Köylüler muhtarı görünce ona yol açtılar. Peşinden ben de gittim. Dükkânın ortasında başında silindiri şapka olan hiç tanımadığım bir adam duruyor, Abdurrahim ağa ile bir şeyler konuşuyordu.

Daha önce nelerden söz ettiklerini bilmiyordum ama, sonraki tartışmalarını aynen not ettim. Silindiri şapkalı zat şöyle diyordu:

Aldı politikacı — Köylü kalkınmalıdır ona el uzatalım.

Aldı köylü — El şakası sevmeyiz bırak rahat yatalım.

Politikacı böyle bir cevap beklemiyor olmalıydı ki iyice alınmıştı. Bir an etrafına göz gezdirdi. Sonra konuşmalar karşılıklı bir şekle büründü:

Politikacı — Ben ta Ankara'lardan sırf sizler için geldim.

Köylü — Hoş geldin ama seni nereye oturatalım?

P. — Her halde bir kahveniz, bir meydanınız vardır,

K. — Kahve de var, zar da var hadi barbut atalım.

P. — Mâzur görün Ağalar ben hiçbir oyun bilmem,

K. — «Ali Cengiz» müstesna oyna da sırtalım.

P. — Vatandaşlar! Görevim sizleri aydınlatmak..

K. — Biraz gaz gönderin biz köyü aydınlatalım.

P. — Traktör, tohum, tarla hepsi plâna kondu,

K. — Biraz da suyundan koy, havayı da katalım.

P. — Turistler akın edip döviz bırakacaklar,

K. — Onlar bit bırakıyor yolları kapatalım.

P. — Daha ne projeler, yenilik var hazırda,

K. — Anlat da içimizi azıcık soğutalım.

P. — Çocuklarımızı da okutmanız gerekir,

K. — Okul yok, öğretmen yok ne yapıp okutalım?

P. — Okul ne ki her köyde açarız Dârülfünun,

K. — Bu müjde karşısında işi ölçüp, tartalım.

P. — Duymuşsunuzdur bu yıl GELİR, GİDERden fazla,

K. — Söyle Tatar ağası yalansa da yutalım.

P. — Biz neler çekiyoruz vatandaşın uğrunda,

K. — Öyleyse biz her derdi, şüpheyi unutalım.

P. — Şimdi esas konuya geçelim izninizle,

K. — Maksadını açıkla bir çare yaratalım.

P. — Himmetinizle tekrar mebusluk yapacağım.

K. — Bu istek karşısında oynayıp kırıtalım.

P. — Alay etmeyin bizim masrafınız çok fazla,

K. — Haklısın sen ye de biz yıllık oruç tutalım.

P. — Aranızda sözümü yanlış anlayanlar var,

K. — Biz cahiliz iyisi bu bahsi kapatalım.

P. — Cahillik değil sebep, bana güveniniz yok,

K. — Sana kim güvenirse anasını satalım!...

Ben, bu samimi hasbihalin sonunu dinleyemedim, oradan uzaklaştım. İlçe merkezine döndüm. Postaneden eve «Sağ, salım» olduğuma dair bir telgraf çekmek mecburiyetindeydim. Az sonra köylülerle tatlı sohbetini bitiren fedakâr mebus adayı da gelip yanıbaşında durdu. O da partisinin genel merkezine bir telgraf çekecekti.

Gözlerim gayri ihtiyari onun elindeki kâğıda ilişti. En baştaki şu kelimeleri okuyabildim:

«Kalabalık nüfusu YANADUR köyü, bizim siyasi teşekkülün sarsılmaz bir kalesidir...»

Salâhattin KUTLU

Jet çöp servisi kurulacak. — Gazeteler —

VERECEKSİN DOSTUM

RİFAT İLGAZ

«Ne yaparsan yapı!» dedi Abbas Demirbilek, «Bu sene beni tulum çıkart! Bir kuruş vergi verecek halim yok! Bütçenin açığını ben mi kapatacağım Allasen!...»

Hesap uzmanı Galip Güleriyüz, bir Ali Cengiz oyunu göstermek istedi: «İyi ama,» dedi, «Bu yıl mal beyannameleri de verilecek. Bildireceğiz malını mülkünü... Elinde kaç arabana var, önce onu söyle sen!»

«Elinde iki arabam var, o da müessesenin! Üçüncü arabamın üzerinde... Dördüncüsü... Hem canım, bu beyanname de nereden çıktı? Yoktu geçen yıl. Bu adamları başımıza getirdikse varımızı, yoğunuzu dostu düşmana ilân etsinler diye mi getirdik. Bu arabalar kâr mı getiriyor ki bana! Benzini, yedekparçası, garajı, masrafı, kirası döküldü...»

«İyi ya! Hepsini masraf gösterir, kârdan düşeriz. Benim öğrenmek istediğim müessesenin kârı ne kadar? Kaç bin lira?»

Oturduğu koltuktan kalktı birden, Galip Güleriyüz'ün masasına sokuldu:

«De ki yirmi araba aldım, on arabamı sattım. Üç de dışardan soktum!»

«Ya parçalayıp sattıkların?»
«Faturayla parça satmam ben, onları geç. Gelelim faturayla sattıklarına. Cart cart fatura kestiğime göre ister istemez işleyeceksin deftere... İşlemesini işleyeceksin ama, bu yıl senin anlayacağın Galip beyciğim, anha minha metelik kârım yok!»

«Nasıl olur, her arabadan beşer bin lira kazansan en azdan ellibin lira... Onar binden yüzbin... Onbeşer binden...»

«De ki yüzbin! Diyorum sana, bir kuruş elde avuçta para yok! Vergiye yatıracağım diye bankadan para mı çekeyim? Tefecilere mi başvurayım bel!»

Galip Güleriyüz yeni bir manevraya başvurdu:

«Yâni kâr yok bu yıl demek istiyorsun öyle mi?» dedi.

«Ne kârı, tüm zarar!» dedi.

«Güzel! İşleriz deftere... Zarar ayna gibi çıkar, ne telaş ediyorsun! Her müessese kâr etmez ya... Zarar, kârın kardeşidir demişler. Tencerenin doğruduğuna inanırlar da, ne halt etmeye öldüğüne inanmazlar! Söyle şimdi sıradan masrafları! Kıradan başlayalım önce, telefon parası, elektrik...»

«Tutsa tutsa hepsi onbeş, bilemedin yirmibin!»

«Yedi, sekizbin de şahsi masraf gösteririz...»

«Eder otuz bin!»

«Otuz bin! Demek sen yetmiş bin liranın vergisini vereceksin!»

«Ne tutar vergisi?»

«Yirmi, yirmibeş bin, fazla tutmaz!»

Birden fırladı yerinden:

«Sen aklını mı oynattın Galip bey! Yâni ben yirmi bin, yirmibeş bin lirayı çıkarıp vergidir diye nasıl veririz!»

«Canım, üç taksit yaparız! Yahut yüzde on cezalı ödersin sonra!»

Ters ters baktı yüzüne Galip Güleriyüz'ün:

«Yok kardeşim.» dedi, «Sen bu işin üstesinden gelemezsin. Ver şu gelir vergisi defterini bana. Bu işin ustası değilsin anlaşılın! Erbabını bulayım ben! Bir tek kuruşum yok vergiye yatıracağım. Hep bono, bono, bono!... Elli bin liralık bono var cebimde. Maliye vergi borcu olarak bono kabul ederse, buyur helâl olsun!»

Askıdaki şapkasına uzandı:

«Hele ver şu defteri. Piyasasının aptalı ben miyim be! Öylesine defter tutanlar var ki, değil vergi vermek, mükellefi alacakları çıkıyorlar hükümetten! Ver şu defteri de gideyim.»

İşin şakaya gelmediğini anlayan Galip Güleriyüz, kalktı masasından, kapiya arkasını dayadı:

«Hele sinirlenme Abbas beyciğim!» dedi, «Uyduracağız kitabına! Sen bana fatura getir biraz, masraf faturası. Kârın birazını da yatırım gösterdik mi...»

«Yatırım yok. Yatırım gösterelim de gelecek sene binesin dahıl! Ben

yatırım gösterdikten sonra işiçre bankalarından para çeker, yabancı sermaye diye yatırır, kârın yarısını da vızır vızır dışarı çıkarırım, hem de döviz olarak.»

«Canım, hele telaşlanma! Faturasız kazançları geçirmeyiz deftere.»

«Faturasızları sana söyleyen kim ki! Bak dostum, yetmiş bin lira kâr görünüyor. Ne yapıp yapıp bir kuruş vergi göstermiyeceksin, geliyor mu işine?»

«Hele otur canım, bakarız bir ıca-bına! Ne yapalım...»

Telefonun zili, lâfını ağzına tıka-mıştı. Bir süre dinledikten sonra:

«Nereye gidersen git!» dedi, «İstersen ananın evine git, bir daha da gelme. Sabahleyin ne dedim sana... Bu ay çıkana kadar kafamı, evin girdisiyle çıktısıyla, kumaşla el-biyleyle yorma demedim mi?... Benim, mantonun düğmesiyle uğraşacak vaktim mi var be!... Ben Şanal Ticarete gidiyorum akşam... Oradan da Çifte Tilkî'ye! Ancak sabaha doğru gelebilirim. Üç saat uyku yeter. Haydi canım, yorma beni, başımı kaşıyacak vaktim yok.»

Telefonu kapattı:

«Bu ay çıkana kadar böyle bul!» dedi, «Posta koydum hanıma beni arayıp sorma dedim. Bir de onunla uğraşmayalım. Ne diyorduk Abbas beyciğim, fatura isterim. Senin arabalardan biri kaza yapsa, al yedi sekiz bin liralık tamir faturası. Dolaydere senin ağzına bakıyor! Tamam mı? İki de aklam çalıştır yanında. Bir de Anadolu'ya tahsildar çıkar. Üç beş kere de yolculuğa çıkarsın, olur biter. Fatura isterim ben, fatura. İki bin lira da hesap uzmanı için ayır. Bak, bu ayın gece masraflarını kulağınla duydun. Şanal Ticaret'ler, Çifte Tilkiler...»

«Sana helâlden bin lira veririm, iki bin beşyüz liralık fatura keser-sin. Haydi hoşça kal dostum!»

«İki bin lira... Öbür binini gelecek ay yüzde on cezalı alırım, ona göre. Bak bu sene tasarruf bonoları da var, karışmam sonra haah!»

«Bono mono istemem, bitir işini, kolay!»

«Olmaaaz!... Binini peşin isterim, çıkarmam seni almadan.»

Abbas Demirbilek, pantolonunun

cebinden bir tomar para çıkardı, binlikleri çevirdi çevirdi, ortadaki beşyüzlüklerden ikisini kulağından tutup masanın üstüne attı:

«Yaz üç bin beşyüz liralık fatura, geçir deftere. Haydi Allah yardım-cın olsun!»

«Sen onbeş bin liralık fatura gönder, gerisini bana bırak. Haydi gü-legüle...»

Abbas Demirbilek çıkarken kapıda piyes yazarı Vahit Varan'la yüz-yüze gelmişti. Suçüstü basıldığı kuş-kusıyla kapıyı dışardan çekip kula-ğını yapıştırdı. İçerden Güleriyüz'ün sesini duyunca rahatlamıştı:

«Vaaay Vahit'ciğim!... Şu Mart ayını takvimden çıkarsalar güller yüz-zünlü görmek bana kısmet olmayaca-kı! Nasıl gidiyor işler bakalım?»

«Biliyorsun!» dedi Vahit, «Bir pi-yesim oynuyordu, kaldırdılar. Üç de senaryo var bu sene... Ellime giren, kuruşu kuruşuna yirmidört bin al-tıyüz lira...»

«Güzel! Onbini, yazar olduğundan vergi dışı... Ondört bin altıyüz liranın vergisini cayır cayır verecek-sin!»

«Ne diyorsun! Masraflar ne olu-yor?»

«Canım senin masrafından ne ola-cak! Evvelâ iş yerin yoktur!»

«Evmimi gösteririm iş yerim...»

«Kıranın yarısını yazabiliriz an-cak.»

«Peki. Elektrik, su, havagazı...»

«Elektriğin de yarısı. Su, havaga-zı yazılmaz. Sonra?»

«Şahsi masraflarım...»

«Canım ne olacak senin şahsi mas-rafından! Kazancının yüzde onunu gösteririz, tutar bin dörtyüz lira... Ev kirası kaç liraydı?»

«Beşyüz lira.»

«Senede altı bin, yarısı eder üç bin... Bin dörtyüz daha, dröt bin dörtyüz... İvırı zıvrı beş bin. Eh, sekiz bin, dokuz bin liranın vergi-sini vereceksin demektir. İdiyüz elli, üçyüz liralık da bono.»

«Ne söylüyorsun! Verecek tek bir kuruşum yok. Hanım da hasta üs-telik.»

«Hiç zorlanma, ilâci doktoru geçi-remeyiz deftere.»

«Ufak tefek masraflar için fatura getirirsem?»

«Canım ne masrafın olacak da, ne faturası getireceksin? Bunlar hep yüzde ona girer.»

«Ne tutar, vereceğim vergi?»

«Söyle böyle bin lira dolayların-da. Üçe böleriz, üç taksit...»

«Üçyüz, dörtüzlü lira ha! Veremem azızım. Hanımın reçeteleri cebimde duruyor.»

«Vereceksin, hiç kurtuluş yok!»

«Bir kolaylık gösteremez misin? Geniş geniş güldü!»

Bazı minibüsçüler 25 kuruş zam yaptılar. — Gazeteler —

Yazısız

EVELEME DEVELEME DEVE KUŞU GEVELEME

Güçlü araniyor güçlü
Şunun kafası var, geç
Alım olsa ne fayda ki...
Kahr daima kârı aç.
Bunun ayağı sağlam
Olabilir, hah! tamam
Zengin olur futboldan.

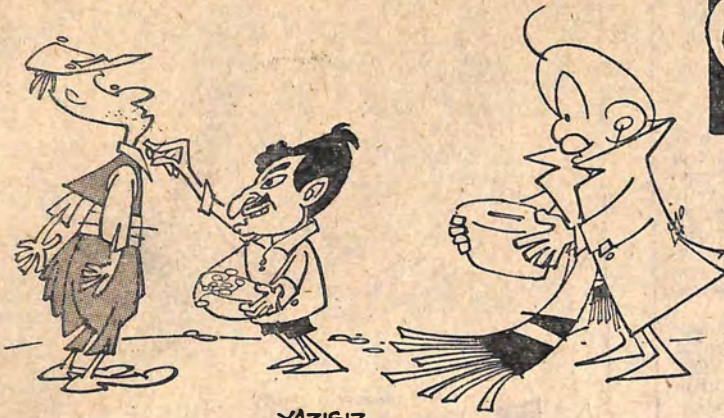
Suçlu araniyor suçlu
Nerede buluruz onu
Şu olamaz dayısı var
Bu değildir, torpillidir

O cahildir, aklı ermez,
Dokunmaz suya sabuna
«Ya şundadır ya bunda
Helvacının damında!...»

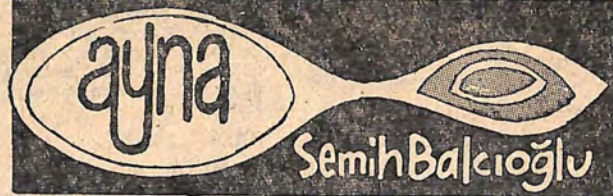
Hah, işte bulduk! bulduk
Hımm!.. Bak sen, kimmiş o, cık! cık!
Kim mi kim... Kim değil kimler
Ben, sen, o, biz, siz, onlar...
«Dan dini dan dini dastana
Danalar girmiş bostana!...»

Erhan TIĞLI

- C.H.P. Halktan Yardım Testedi -

YAZISIZ

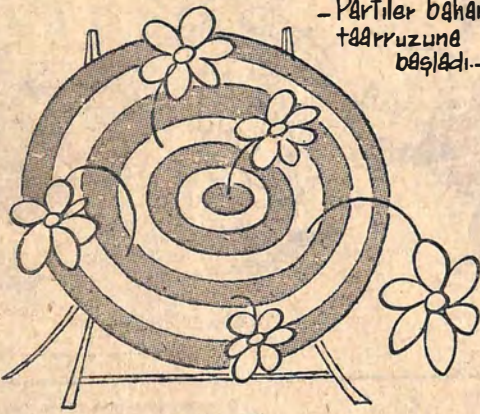

YAZISIZ

- NATO yirmi yaşında -

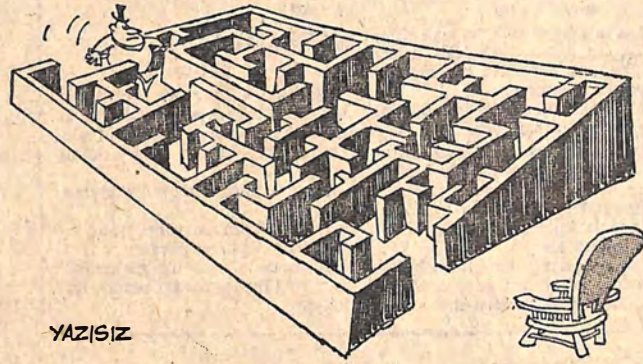

- Partiler bahar tadarruzuna başladı -

YAZISIZ

C.H.P. İl Başkanları bildirisinde "İktidar çıkmaza girmiştir" dendi -

YAZISIZ

«Sanki vergiyi ben alıyormuşum gibi söylüyorsun.»

«Hesabını yapan sensin. İstersen masraf gösterebilirsin. Piyaseleri, senaryoları ben ağızdan söyleyiyorum ki sattığım adamlara... Üçer beşer kopya veriyorum. Her sayfayı iki üç liraya yazıyor daktilocular. Top top kâğıtlar, paket paket karbon kâğıtları...»

«Akıl ermez benim, fatura!»

«Alırım!»

Küçümseyerek baktı:

«Vahit'ciğim!» dedi, «Üzme beni... Müfettişler defterleri bir yoklarlar, sa ne yaparın. Sen burayı vergi kaçırmak için mi açtın, kaç lira vergi verdiriyorsun hükümete demezler mi? Anlamam öyle şey, vereceksin.»

«Piyasim oynadığı günlerde bir ziyafet çekmişim oyunculara. Sekiz yüz lira kadar masraf... Fatura alırsam lokantadan...»

«İnanmazlar. Sen kim sekizyüz liralık ziyafet kim? Canım, beni de zor durumda bırakmasan olmaz mı?»

«Prömiyer için bir elbise yaptır- mıştım...»

«Şahsi masraflara girer elbise... Yazdık!»

«Larousse almıştım... Sonra bizim sendikaya... Tiyatro yazarlar birli- ğine her ay...»

«İyi zıvırla topla! Şişiremezsin, geç bunları. Başka?»

«Başka... Başka...»

«Görüyorsunuz ya yok başka bir masrafın. Uydurma faturayı geçire- mem deftere, mesul olurum, yemin- li uzmanım ben.»

Utana sıkıla sordu:

«Peki, sen... Sen ne alacaksın?»

«Ayda yüz liradan, eder bin iki yüz...»

«Çok... Çok değil mi? Geçen sene beşyüz lira vermiştim toptan!»

«Beşyüz olmaz bu sene. Masraflar iki kat, üç kat arttı. Bak senin bi- le masrafın ne kadar. Peki, sekiz yüz olsun. Ama peşin.»

«Ancak yarısını verebilirim Ga- lip'ciğim, peşin olarak.»

«Peki, öbür yarısını da Eylül'de.»

İçinde dört yüz lira bulunan bir zarf uzattı:

«Al şunu da Galip'ciğim, bir fatu- racık...»

Galip Güler yüz birden çatı kaş- larını:

«Yazamam.» dedi, «Hem yazsam da sana bir yararı dokunmaz ki. Biz Ocak ayına kadar olanları...»

«Öyleyse geçen seneki beşyüzün faturasını...»

Galip Güler yüz:

«Nasıl veririm!» diye bağırdı, «Ne sanıyorsun beni? Geçmiş tarihli fa- tura keseceğim de, bir de onu föy- lerine işleyeceğim haaa! Ben şur- da alımın akıyla ekmek paramı çıkarmaya çalışan bir hesap işçisi- yim. Sen vergi kaçıracağını diye, günü geçmiş fatura kesip de âleme kepaze olamam. Mal beyanında da bulunacaksın. Tasarruf bonusu da alacaksın. Biz burayı Maliyeyi ka- zıklamak için açmadık, göreviniz hem memleketi hizmet, hem de hal- ka. Herkes gibi sen de tıkır tıkır vergini vereceksin dostum, hiç kur- tuluş yok!»

Rıfat ILGAZ

ANKARA MEKTUBU

ANADOLU KULÜBÜNDE :

Bir yanımda bir Fransız kı- zı vardı mini mini etekli. Bir ya- nımda da, bu sene son derece süsü düşkün Fatma Arzik'ın ley- lek bacakları...

Arkamızda da bizi dâvet eden milletvekili yürüyordu, onunla bununla merhabalaşarak...

Gözler, beyaz dantel kolanla, Fransız kızının bacaklarına, son- ra önlerinde bulunan tabaklara dikildi. Tabaklara bakarak seyret- tiler beyaz dantel kolandaki şe- killeri. Sen bakmadan bakmasını bilir misin Akbabam?... Evli ol- san bildirir! Talimini yapmış o- lurdun!

Anadolu Kulübü yine o kantin havasındaydı ama, 5-6 hanım da vardı, çok yukarılara dayanan korselerinden ötürü, sandalyele- rine uçlarının en sivrisiyle iliş- miş...

Onlar da süzdüler «yabancı» kı- zı kendilerince... Yoğun bir «nâ- dostlukla»... O kadar yoğun ki o «nâdostluk», âdeta katıydı, par- çalara bir kek gibi doğranacak kadar katı...

Sohbetler hep politika üzrey- di... Bir perde yükselen bir ses «Başbakana dedim ki» diye başlı- yordu...

«— Başbakana dedim ki...»

Ve bütün başlar kalkıyordu o denen önemli tarihsel sözleri duymak için. Kimse duymıyo- rdu, çünkü cümle hırıltılı bir mı- rıltıyla bitiyordu.

Fransız kı- zı, kendisine merak- la bakanlara baktı... «Nâdost» çiftlere hayretle baktı baktı:

«— Bu beyleri bu hanımlarla,

bu hanımları bu beylerle birleş- tiren nedir?» diye sordu...

Sevimli, ve Bakan olmayalı keyfi yerine gelmiş, İbrahim Te- kin'in pembemtrak yüzü, ve göz- lükleri yetiştirdi:

«— Zaruret» dedi, «zaruret...»

Zaruret büyük şey!

Bir masadan selâmlık kahka- haları geliyordu... Senatör Mus- tafa Deliveli bir şeyler anlatıyo- rdu, masa arkadaşlarına...

Her halde ne politikadan, ne felsefeden söz açıyordu... «Kah, kah... Keh, keh...» ler öbür ma- saların kıskançlığını çekiyordu.

Bu Anadolu Kulübü, Başken- tin mutena yerlerindendir. Ülke- mize idare edenler orda topla- nırlar...

Kart oynarlar... Ağırşamış ye- mekler yerler... Ve kah, kah.. keh, keh.. güllerler.

BAKAN ANASI

Toprak ana gibi kavi bir ka- dındı. Şu köhne dünyada sağlam bir dünyası vardı. Eski Gümrük ve Tekel Bakanı İbrahim Tekin'in anasıydı. Köyünde oturuyordu güneyle.

Politikaya atılmadan önce oğ- lu, rızasını almıştı, ama, memur olmak için zannetmişti.

İbrahim Tekin, Bakan oldu, Bakanlığı bıraktı... Geldiler ana- sına söylediler.

Toprak ana gibi kavi kadın o- muz siltti:

«— İyi yapmış» dedi... «Ben memurluğa onun o kadar daya- nacağını sanmıyordum.»

Nimet ARZIK

YEDİ

PAZARTESİ

Buyruk ve cevap

İngiliz kiliselerinden biri, şöförler için 10 buyruk yayınlamış. Tamamını almaya yerimiz yeterli olmadığından, bir kısmını sü-tunumuza aktarıyoruz:

«Arabada elin, sadece direksiyonun üzerinde olsun.»

Öğtücü veren rahip efendilerin, mesleğin yabancıları oldukları nasıl da belli... Şöförün ustası kahvede oturur gibi sol dirseğini pencere boşluğuna koyar, gerekirse yana kaykılıp başını da sol eline dayar, bütün işlerini sağ eli ile görür. Direksiyonu tutar, para alır para üstü sayar, vites değiştirir, yolcu arar... Arada bir sigara yakması da cabası. İki eliyle direksiyona sarılırsa, nerde kalır sürücülüğün cakası?

«Anana, babana ve bütün yolculara saygı göster.»

Anaya «Kocakarı», babaya «Moruk», yolculara «Ördek» deriz. Bu konuda evelallah hiç birimiz saygısızlık etmeyiz.

«Arkandaki şöfürü de düşün, geçmesine imkân ver.»

Oooh, ne kıyak dalga... Bırakalım gitsin, Aksaray'da bizden önce sıraya girsin değil mi?

«Farlarla komşunun gözünü, klâksonla kulağını, eksozla neşesini kaçırma.»

Haydi canım... Araba mı kullanıyoruz, ibâdet mi ediyoruz? Şöfür dediğin en sevilen melodileri

klâksonla çalmalı, uzun farları yaktı mı, Karagöz'ü perdesiz oynatmalı, aşka geldi mi eksoz patlatmalı! Bu haklar elinden alındı mı, ehliyet vermişler neye yarar?

SALI

Bizim şampiyonlar

Kanada'nın Truero şehri belediyesi, Elizabeth Wier isimdeki altmışbeşlik bir kadını, «Şampiyon Büyükanne» ilan etmiş.

Kadıncağzın şampiyonluğu da nereden geliyormuş biliyor musunuz? Sallanan bir koltukta a-ralıksız 103 saat oturduktan sonra, hiç bir rahatsızlık hissetmeden kalkmasından...

Eh, sallanan koltukta 103 saat oturmak bir hünirse, göğsümüzü gere gere bizim Bakanlar Kurulunu «Şampiyon Büyükbabalar» ilan edebiliriz.

Malûm, başta Sükan olmak üzere dört yıldır sallandıkları halde ne düşünüyorlar, ne kalkıyorlar. Üstelik bir dört yıl daha oturmak için, kıyasıya mücadele ediyorlar!

ÇARŞAMBA

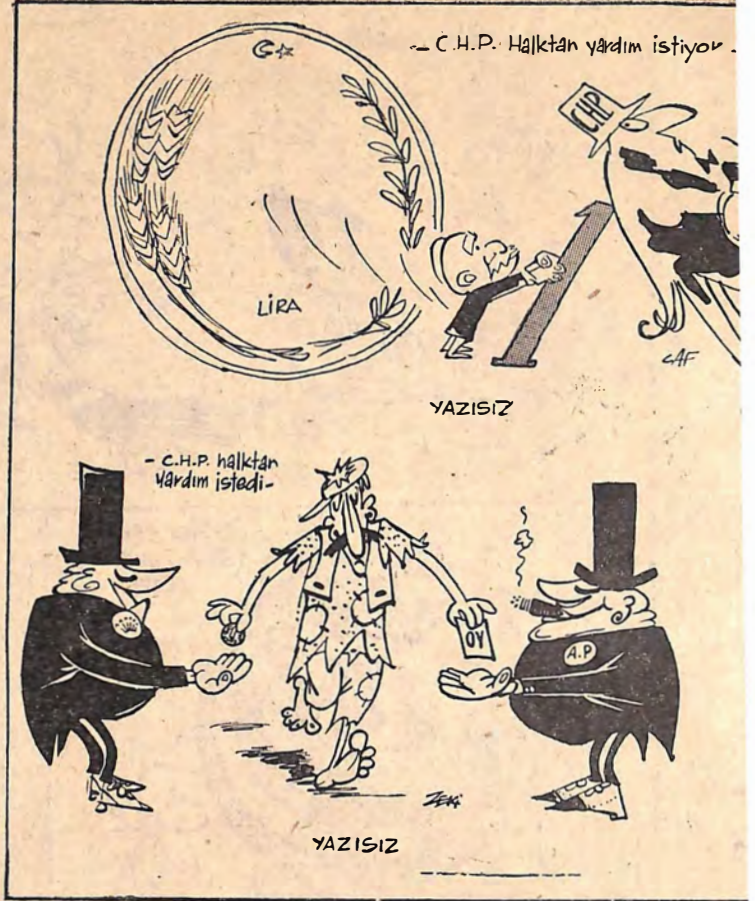
İster

Hazineden yapılan yardımın kesilmesi üzerine güç durumda kaldığını açıklayan ana muhalefet partisi, halktan para yardımı bekliyor.

Ne ödenmez analık hakkıymış birader!

İktidara gelince vergi ister, iktidardan düşüncüce yardım...

Kimseden babalık görmediğimiz bir ülkede, parayı nerden bulalım?

Güzel, seni güzel diye severim
Duruşu, gülüşü, halları güzel
Güzelleri her dem niye severim?
Saçları, kaşları, belleri güzel...

***

Güzel olur güzelin güzel dilleri
Güzel açar, güzel kokar gülleri
O güzelin güzel güzel elleri
Saz çalıp sunduğu telleri güzel...

Güzellere Güzelleme

✱

Kimi sarı saçlı, kimisi kumral
Kimi solgun yüzlü, kimisi al al
Her birinde ayrı işve, ayrı hal
O kar gibi beyaz kolları güzel...

Şu sevdâmnı akıl ermez işine
Güzelin rastlanmaz asla eşine
Bir zaman hepsinin düştüm peşine
Güzelin izleri, yolları güzel...

***

Siyami güzelin olmuş kölesi
Onların uğruna gelir ölesi
Sanki nar reçeli, ayva jölesi
Dudakları kıraz, balları güzel...

Siyami ÖZEL

BAHARDA KOKI

YAZISIZ

Hükümet partilere yardımı kesti.

ADALET ..... PARTİSİ !..

PERŞEMBE

Akil bolluğu

Emekli bir albay düşünmüş taşınmış, milletin çektiği sıkıntıyı azaltmak için tutmuş bir «Akıl verme bürosu» kurmuş.

Şimdi gelene gidene parasız tarafından akıl veriyormuş adamcağız.

A birader, ne diye kendini sıkıntıya sokarsın? Bu memlekette akıl gırla... Vatandaşın derdi ne bürosuzluktan, ne akılsızlıktan... Kıvr kıvr kıvrıyor garip parasızlıktan!

Akıl yerine para verebiliyor musun, sevaba girersin!

CUMA

Aman kimse duymasın

Geçen yıl Brezilya'nın Jabaotao şehri belediye meclis üyeliğine bir keçiyl seçen halk, yokluk ve pahalılık karşısında politikacıların, ellerini kollarını bağlayarak oturmalarını protesto etmek amacıyla 110 bin oyla aynı yere bu kez bir gergedanı seçmişler.

Aman bu olay bizde duyulmasın. Hele protesto edilecek konuya sadece yokluk ve pahalılık olmadığına göre kurdu girer, kuzusu girer, nallısı girer, nalsızı girer, semerlisi girer, çullusu girer, bizim Allahlık belediye bir kaç seçim içinde hayvanat bahçesine döner!

Biz nasıl olsa yanmışık, hiç değilse belediyeyi kurtaralım.

CUMARTESİ

İsminden geliyor

Atabey'in kurduğu Jet Servisinin bir kamyonu, denize uçmuş! Yoluna devam edeydi şaşardık

GÜN

doğrusu. Neden dersiniz, keramet isimde... Jet bu... Gereğini yerine getirmek için eloğlu vitesi bire takar, ikiye takar, baktı ki uçmıyor, kaldırır kendini denize atar! Ses duvarını aşamazsa, istediği gibi uçamazsa, nerede kalır onun jetliği?

PAZAR

Göre göre öğrenmek

Başkentlilere müjde! Ankara Belediyesi geçekondü semtlerine televizyon verecek!

Halk eğitiminde bu yeniliği düşünen Ankara Belediyesini yürekten kutlarız. Biliyoruz, muhalefet, «Yola, suya, ışığa hasret bir semtin insanlarına, televizyon getiren bu zihniyeet» diye başlayan bir sürü konuşmayı kalemle almıştır bile.

Canım bu semtlerin yolu, suyu, ışığı, insanların yiyeceği, giyeceği olmadığını belediye bilmiyor mu sanki? Pekâlâ biliyor. Bu semtlere televizyon getirmesinin nedeni de, bu bilince bağlı. Halk susuzluğunu gidersin diye ekranda barajlar gösterir, gözü gönü açılın diye ıslıl ıslıl kentlerden örnekler verir, çamurdan kurtulunlar diye pırıl pırıl asfalt yolları ayaklarının dibine getirir. Ama diyeceksiniz, görmek yaşamı değiştirir mi? Hiçbir yararı dokunmаса bile, halk en azından televizyonu öğrenir. Bir kez de televizyon seyretmeye alıştı mı, gözlerini ekrana diker, programdan başkasına boşverir!

Hadını erkekler daha uzun ömürlü oluyor. — Gazeteler —

— BÖYLE YAŞAMAKTANSA!..

OLUR MU YAI

(Karamanlı Gufrani gibi)

Vaadını tutmaz koltuğu tutar,
Böylesi faydalı kul olur mu ya!...
Kurulur koltuğa yan gelir yatar,
Yatarak köylüye yol olur mu ya!...
Söylemez nedense yalansız sözü,
Eser vermeyenin olmaz hiç yüzü,
Oy alıp hep yüce mecliste gözü;
«Elif be demeden dal olur mu ya!...»

Güvensiz dallara kurulmaz yuva,
Güreş tutar mı hiç beygire deve?...
Bir yabancı gelse erkeksiz eve,
Denir mi: «Hoşgeldin, kall» olur mu ya!..

Refahı isteyen girmeli dara,
İşini kendin gör salma ağyara,
Çayı geçemezsen köprüyü ara;
Yüzmeyi bilmeden dal olur mu ya!...
Kiminin gözleri zahmetsiz aştı,
Doktoru, mimarı yurdundan dışta,
Dereler taşınca yağmurla kıştı;
Bu devirde halen sal olur mu ya!...

Borcu olmayanın beli bükülmez...
Elden medet umma tavra çekilmez...
Elma bahçesine hıyar ekilmez,
Hıyardan hiç elma al olur mu ya!...

Samim AGAR

AK ÇİÇEKLER!

AAAA ötelere, tiyatro sanatka-
rına «Palyaço» adı verilen,
mahkemelerde tanıklıkları bile
kabul edilmeyen yıllara dönüp ba-
karsak, sahne hayatımızın bugün
vardığı dönemin ne kadar mutlu ol-
duğu daha iyi çıkar ortaya...

Anadolu'yu karış karış gezen tu-
lûat tiyatrolarının belini, her şey-
den önce, âsâyişsizlik bükerti. İlçe-
lerde o yıllarda polis teşkilâtı yok-
tu. Beş-on jandarma güç halle ken-
tin düzenini temine çalışırken, ti-
yatronun gelişi ile denge bozuldu.
Başlarına iş açmamak için ilgili ma-
kamlar tiyatroya izin vermek iste-
mezler, ellerinden gelen güçlüğü çı-
karırlardı.

Bizim kumpanya turneye çıkarken,
tulûatçıların «Sedd-i Çin» adını ver-
dikleri bölgeleri programdan çıkardı.
O yerlere uğramak boşu bo-
şuna zaman kaybindan başka işe ya-
ramazdı. Bazı yerlerde tiyatro'nun
konaklamasına izin verenler bir şart
ileri sürerlerdi:

— Kızlarınıza satılan, kantocula-
rınıza sululuk yapanlara biz karış-
mayız! Salonun düzenini koruyacak
gücünüz varsa hemen perdenizi ku-
run. Yooook kendimizi korumaya gü-
cümüz yetmez diyorsanız, pılınızı
pirtinizi toplayıp, savuşun ilçeden...

Şartı kabul ederdik. Karnımızı
doyurabilmek için, hem tiyatroculu-
luk, hem de zaptiyelik etmek zorun-
daydık. İşin şartlı şurtlu formalite-
si tamamlandıktan sonra, paçaları
sıvamak düşerdi bize... Sahne düze-
ne konulur, perde yerine yerleştiril-
irken, âsâyiş koruma babında ge-
rekli plân da çizilirdi. Güçlü kuv-
vetli oyuncuların salonun nerelerini
tutacakları, vukuat çıktığında neler
yapacakları incelenirdi.

Seyirci iyice kafayı tússtilemeden
tiyatroya gelmiyordu. Ayakta dura-
mayacak kadar sarhoş, belâli takı-
mını içeriye sokmamaya çalışırdık.
Bu yüzden kavga çıktığı ve zaptiye-

lik yapalım derken, bir araba da-
yak yediğimiz olurdu.

Hafif sarhoşlar da varyete başla-
yıp da kantocu:

— Yangın var, yangın vaaaar, ben
yanıyorum amaaaan!... diye oyuna
başlayınca zıvanadan çıkarlar:

— Ye benilii... Yeeeee...

Diye bağırmağa başlarlardı. Sanki
tiyatro salonunda değil de, memle-
ket hastanesinin hariciye koğuşun-
daydık... İniltiden, feryattan okuyu-
cunun şarkısı duyulmazdı:

— Oooof, anam!...

Cumhuriyetin yeni kurulduğu yıl-
larda, Ege turnesine çıkmıştık. Ege
bizim için Doğu kadar tehlikeli böl-
geydi. Cumhuriyet idaresi dağdaki
efeleri ortadan kaldırmıştı. Dağdan
inenler şehirlere sığınmışlardı. As-
lında efe denemezdi bunlara. Zira,
efe yasasında kadına yılmışmak, ama-
na el kaldırmak yasaktı.

İzmir'in ilçelerinden birinde per-
demizi kurmuştu. İlk gece salonda
âsâyiş koruma görevi bana veril-
mişti. O kadar sarhoş girmişti ki
içeriye, ayık bulunanlar da bu ispir-

Belâli sarhoşu salondan dışarıya
atmam lâzımdı amma, bu işi nasıl
becerecektim? Beriki kasabayı o ka-
dar yıldırılmıştı ki, sataşmaları, kü-
fürleri karşılıksız kalıyordu. Her
şeye rağmen görevimi yerine getir-
mek zorundaydım. Yanına sokul-
dum. Elimi yavaşça omuzuna do-
kundurdu:

— Bana bak, hemşerim...

— Ne var, ulan!...

— Azıcık dışarıya çıkar mısın?

— Çekil be başımdan, yerim ada-
mı ben anam avradım olsun!

— Ye âfiyet olsun... Önce dışarı-
ya çıkalım da...

— Yaylan, dedik, hâlâ kafa titülü-
yor.

— Yürü dışarıya...

— Ulan böyle peluze gibi karılar bı-
rakılır da, dışarıya çıkılır mı?... Ba-
şıma belâ mı gönderdiler seni?...

Adamı yakasından kavramıştım. İ-
şi ileriye götürünce fazla itiraz ede-
medi. Sarhoşluktan pek kımdana-
cak halli de yoktu zaten.

Salondan çıkmıştık. Temiz havayı
ciğerlerine çekince azıcık açılır gibi
olmuştu:

— Çıktık işte, dedi, şimdi söyle.
Benden ne istiyorsun?...

— Karakola kadar gitmeni.

— Haydi gidelim.

Karakol pek ötelerde değildi. Ben
adamin yakasını hâlâ sımsıkı tutu-
yordum. Kapıdan içeriye girince o-
dada bulunan jandarmalar ayağa
kalkarak, benim sarhoşa selâm du-
rup:

— Emret, komutanım! demezler
mi...

Meğer benim, azılı külhanbey di-
ye, yakasından tutup karakola ge-
tirdiğim sarhoş kimmiş bilir misin-
niz?

İlçenin jandarma karakol komu-
tanı...

Burhan ESEN

— Öldüm, mahvoldum, bittiiim!...

— Yandım ulan, yandım!...

Cebinde parası bulunan avuçlayıp
avuçlayıp sahneye atmaya başlardı.
Parasız sâbık mahkûmlar da, güneş-
li yıllarını cömertçe harcarlardı o-
rada:

— Senin için beş yıl içerde yata-
rım, anam!...

— On yılım helâl olsun!...

— Benden onbeş...

Arttırma hızlanır, işi biraz daha
öteye götürenler şöyle bağırırlardı:

— İpe giderim, ipe!...

tolu havayı koklaya koklaya kafayı
tutmuşlardı. Ön sırada iri yarı biri
oturuyordu. İkide bir cebindeki ra-
kı şişesini çıkarp kafasına dikiyor,
sonra:

— Hayyyyk... Var mı bana yan ba-
kan, ulan! Eceline susayan varsa
çıkış ortaya!... diye meydan oku-
yordu.

Meydan okumalarını kimse üzeri-
ne almıyor, öteki kabadayı görünüş-
lü kişiler önlerine bakarak susuyor-
lardı. İlçenin en belâli külhanbeyi
olsa gerektili.

1.

2.

3.

DOĞUM KONTROLÜ!

Eğlencelik

Suavi Süalp

SAYI: 1971 — YIL: 1969 * EĞRİYE DOĞRU — DOĞRUYA EĞRİ *

İttihatçılardan sonra itilafçılar da bir oyun patlatıyor...

İTİLÂF-I CEVDET OYUNUNDA ONYEDİ TARİHİ TABLO — KIRK PEYZAJ VAR

Yılın en büyük ikinci tiyatro hâdisesi yakında patlamak üzere...

Yakın tarihimize parmak atmak gayesiyle kurulan büyük bir ekip, tarihi gerçeklere uymak için Yerebatan Sarayında prova-lara başlamışlardır... Birinci provadan sonra terziler harıl harıl kumaş kesmekte Avrupa'dan gelen rejisör Hans Mayer oyun-

cuları form tutmak için sıkı bir idmana tâbi tutmaktadır... Kapa-lıçarşı'dan ve antikacıardan alınmış beş kamyon aksesuar oyunun oynanacağı HÜDAVENDİ-GÂR Sinemasına taşınmıştır... Tarihi tam olarak belirtmek için beş tarihçi, üç coğrafyacı Beyazıt Kütüphanesindeki bütün eserleri durmadan karıştırmaktadırlar... Perdenin ne zaman açılacağı ve ne zaman kapanacağı gizli tutulmaktadır...

BASUR HALİT PAŞA — Zamanın en meşhur siması.

MAHVİPAYKER HAMFENDİ — Aslen Lübnanlı olan ve Basur Halit Paşa'ya 3 Kanunîsânî 1345 de yaptığı tenkiye ile padişahın gözünden düşürüp Saroz'a sürülmesine sebep olan kadın... Sonradan kendisi de Paris'e kaçmıştır.

RASİM MİMİK — Bu hayataının en büyük rolü olacak... Bir fes, bir büyük attım mı tamam diyor.

ASUMAN PERDE — Mahvîpayker'i canlandırmak için üç aydır Kandilli'deki tarihi yalıda kalıyor... O da konisante olursam tarihi dile getiririm diyor.

DOKTÖR BARNARD ŞOVMEN OLUYOR.

Çok sayın bayanlar lütfen dikkat

Bu yaz yepyeni bir sütyenle mevsimi açmak istiyorsanız lütfen kapınızı çalacak ekibimize parola sütyen deyiniz.

Bu teşebbüsümle iki aya kadar sütyensiz kadın kalmayacak.

PAROLAYI BİLDİ SÜTYENİNİ ALDI — İşte ilk talihlimiz Sevim Göğüs... Ekibimize doğru cevap verip derhal sütyenini aldı... Ekibimizden Liütfiye, Sevim Göğüs'ün ölçüsünü alıyor... Biraz sonra me-rasimle Sevim sütyenini takacak.

Gazetemiz her gün yeni bir hamle yapmakta ve halk hizmetlerine ve üçkağıtçılıklarına devam etmektedir... Bu sefer kadınları hedef tutan bir buluşumuz büyük ilgiyle karşılanmış ve ekibimiz her gecede parolayı bilen 150 kadına sütyenlerini takmıştır... Bu arada taktırmak istemeyen bir takım kocalarla ekibimiz arasında kanlı çarpışmalar olmuş, fakat gazetecilik mefküresi uğruna ekibimiz onbeş ölü vermesine rağmen bu kutsal görevi yerine getirmiştir... Sütyenlerinden ikramiye çıkan Süheyla Şenan ve Tijen Peruk hanımlar birer takma göğüs kazanmışlardır... Acele edelim, sütyenler bitmek üzere...

KOMANYA DEVLET BAKANI GELİP BİZE BAKTI.

...BİZİMİZİZE BAKINAK İÇİN GELEN Komanya Devlet Bakanı Çavuşoğlu gelir gelmez etrafa bakmış, derin bir nefes alarak bırakmıştır... Resiminde, misafir Bakanı bize doğru bakarken görüyoruz...

DENİZ ALTINDA

Düşürülmüş bir yüzük kaybolmuştur... Yüzüğü kimin düşürdüğü de belli değildir... Yüzüğün hâlâ orada olup olmadığı da meçhuldür... Birinin bunu bulup bulmaması da belli değildir... Kıscası bu işin sonu yoktur... Boşuna gayret etmeyin...

FIKRA

TIHIIIS...

Gücü gücü yetene...

Olmaz böyle şey... İtiraz ediyorum... Burası Teksas mı?... İşte bütün bu soruların tek cevabı... Bir adanı güpegündüz Beyoğlu'nun en kalabalık yerinde elini arka cebine atıyor ve bir tabanca çıkarıyor, başlıyor atmaya... Netice... İki ölü, beş yaralı... Nerdeyiz beyler?... Bu silâhı bu herif nereden aldı?... Neden herkes çekip vuruyor? Gerisi niye öyle duruyor?... Asayişin berke-mal olduğunu iddia edenlere iki çift lâfımız var... Asayiş berke-mal değil derkenar... Son defa söylüyorum... Bir daha kimin elinde silâh görürsem, o silâhı elinden alıp cebime sokarım... Ya herkes silâhlansın ya da kimsede silâh bulunmasın... Vallahi ayıp oluyor... Vatandaşın birbirini öldürme hakkını elinden alamayız, fakat biz de camınızı sokakta bulmadık... Halledin şu işi... Yoksa ölecek daha binlerce kişi...

RECAİ GÖZÜKANLI

— Güzel pasta yaparım ben arkadaşlar... Pasta yapmanın tek hünere, yumurtasını iyi çırpmaştır. Yumurtasını iyi çırpın mıydı, pasta hem kabarır, hem de göz göz olur... Sonra çocuklar ben gayet güzel supangle yapmasını da bilirim ha, dedim...

Supangle... Ne Dehri efendinin, ne Süleyman beyin, ne Yakup beyin, ne de İlyas efendinin duyduğu bir isimdi bu...

«Supangle yapmasını çok iyi bilir misin... Acaba supangle de ne ki?» Süleyman bey sordu:

— Siz sever misiniz Süleyman bey supangleyi?

Daha Süleyman bey, supanglelin bir tatlı mı, bir yemek çeşidi mi, bir börek çeşidi mi olduğunu bile bilmiyordu. Ama şimdi:

«Ben ömrü hayatımda şimdiye dek hiç supangle yemedim» desin de, hem bir erkek olarak, hem de bir amir olarak Remziye hanımın yanına da küçük mü düşündü?

— Severim, dedi...

— Nasıl bulursunuz tadını? Mesele bir meyvalı keke tercih eder misiniz?

Hoppala!... Meyvalı kek de ne idi? Dört kişi birbirinin yüzüne aptal aptal bakmaya başladılar. Daha supangle bilmecesini çözemedişlerdi ki, şimdi de başlarına meyvalı kek çıkmıştı.

Süleyman bey:

— Vallaha biraz tadını ekşi bulurum, dedi.

Supangleyi, karısının sık sık yapmış olduğu supaluzesiyle karşılaştırmıştı. adı daha güzel olsun diye karısı biraz limon sıkardı içine...

Remziye hanım, hayretle: — Ne, ekşi mi bulursunuz? diye sordu.

— Evet efendim, biraz ekşi bulurum. Gerçi tatlıdır ama, üzerine limon da sıkılabilir...

— Ay hiç duymamıştım vallahi üzerine limon sıkılarak yenen supangleyi. Galiba o da başka bir türüdü... — Yok canım, üzerine değil, pişerken de sıkılabilirsin içine limonu...

Galiba pot kırmıştı Süleyman bey. Supangleyi bir tatlı olarak düşünmüştü. Oysa ki, Remziye hanımın hayretine bakılırsa bu bir yemek çeşidi olmalıydı. Belki de bir çorbaydı... Süleyman bey:

— Bizim hanım bazan kestirmeli-sini de yapar, dedi.

Remziye hanımın hayreti büsbütün arttı:

— Supanglelin?

— Evet, supanglelin. Bayılır çocuklar kestirilmiş supangleye.

Remziye hanım, alayla sordu:

— Salça da kor musunuz bari?...

Süleyman bey, terleyerek:

— Birazcik, dedi...

— Ama benim bahsettiğim supangle tatlıdır. Yemek değildir. Demek supanglelin yemeği de varmış...

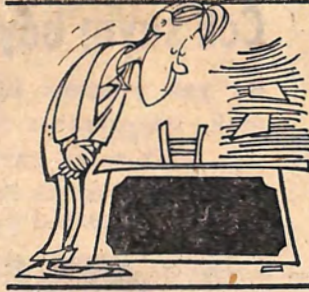
— Vardır elbette. Hiç olmaz olur mu Remziye hanım?

— Önce tabağın altına pastasını hazırlayacaksınız...

Süleyman bey:

— Haa, siz pastalı supangleyi di-yorsunuz, diyerek hatâsını düzeltme-yeye çalıştı. Bilirim bilirim, pek nefis olur...

— Ama esas iş üstünün kremasını-

İLYAS EFENDİ

MUZAFFER İZGÜ

da... Kremayı hazırlamak hünere dir. Yine iş bilege düşüyor... Boyuna çırpacaksınız... Hele meyvalı kek...

Bu kez imtihan sorusu Dehri efendiye çıktı:

— Siz Dehri efendi, kekin meyvalısını mı tercih edersiniz, turtalı-sını mı?

Dehri efendi, önündeki pasta tanelerini toplamakla zaman kazanmak istiyordu...

«Kek neydi? Turtalı neydi? Meyva, haydi meyveyi biliyoruz, ama turtalı ve kek neydi?»

— Meyvalısını tercih ederim...

— Vişne... Veya dilimmiş seftali...

Kışın seftali kompostosu da olur...

— Ulur efendim, sonra karpuzlu-su da ulur, kavunlusu da ulur, bazı bazı hıyarlı da ulur.

— Anladım, hıyarlı mı dedi-niz?...

— Evet, yani salatalıklı... Bi hoş-tur tadı, ulmaz yemeye doyum...

— Salatalıklı mı?

— Evet, salatalıklıdır...

— Karınız mı yapardı?

— Yaptı diye, kurdu üstüne di-linmiş salatalıklar, sonra biraz sir-ke!

— Aaa, sirke mi dediniz?

— Sirkeli turtalı...

— Vallahi ömrümde ilk defa duy-dum, sirkeli turtalı...

— Ulur hanım kızım ulur... Daha senin yaşı ne başın ne? Büyürsün biraz görürsün hıyarlısını, görürsün turtalı-sını, görürsün keklisin...

Remziye hanım:

— Ben turşu yapmasını da bili-rim, deyince, kim tutar artık Sü-leyman beyi, kim tutar artık Dehri efendi-yi, kim tutar artık Yakup be-yi?.. Çünkü, her ufak memur evin-de yılda beş altı teneke, küpü olan-larda iki üç küp turşu kurulurdu. Yazın domates ekmeği ne ise, kışın da turşu ekmeği o idi, ufak memur çocukları için... Biri bırakıyor, biri ahyordu turşu konferansını...

Süleyman bey:

— Efendim, dünyada turşusu ol-mayan bir şey yoktur, diyoru...

Rahmetli benim valide, kabağın bile turşusunu yapardı. Şu bildiğimiz kabağın... Ama kabağı tam yedi gün kuruttuktan sonra... Sonra efendim, gene bizim valide, pırasanın da turşusunu yapardı. İnsan yemez de ya-nında yatardı. Bir koku...

Dehri efendi:

— Evet, kuku, dedi, turşunun içi-ne kabakları pırasa girerse kukudan durulmaz be!...

— Sen ne bilirsin Dehri efendi, sen ne bilirsin? Hiç yedin mi pıra-sa turşusu?...

— A be insanın içi çıkar sonra yemekte...

— Yaa, yemediğin nasıl da belli... Hele kabak, kabak efendim kabak...

Remziye hanım hangisini dinleye-ceğini şaşırıyordu. Öyle acayip turşu çeşitleri, öyle acayip turşu formül-leri biliyorlardı ki... Hele Dehri ef-endi, turşu tenekesinin hazırlan-dıktan sonra şöyle bir börek pişecek kadar fırında bekletilmesini bile sa-lık veriyordu...

— Efendim, turşu eyicene kızsır...

— Ne dediniz Dehri bey?

— Kızışır, dedim... Turşu kızsı-tı mı, ulur çabuk. Hem de kebribar gibi sarı. Yaptı bizi rahmetli kari, ama kuymazdı hiçbir fırıncı fırından içeri. Kurkurlardı, patlar matlar da her tarafı sirke doldurur diye. Beklerdim ben, çıksın ekmek-ler, sonra attırırım fırına. Bekler-dim başında, gelmesin turşunun ba-sına herhangi bir kaza... Atardı za-manında fırıncı tenekenin her biri-ni on kuruşa fırına...

Yakup bey:

— Ben onu bunu bilmem. İnsan biber turşusundan şaşmamalıdır arka-daş, diyoru. Hem acı olur, hem iştah açar, hem de yemesi hoş o-lur. Biz her sene altı yedi teneke yaparız.

Remziye hanımın gene İlyas gö-züne çarpmıştı:

— Ya sen İlyas efendi, sen bil-mez misin hiç turşu? diye sordu.

Yakup bey:

— Nerden bilir, daha evlilik hal-kası boğazına geçmemiş ki, dedi.

— Sahi, evlendireseniz siz bu öğ-lancağız. Hep böyle bekâr mı kala-cak?

«Ah, bunu kimse yokken söyle-me-lydi Remziye hanım. O zaman hiç çekinmez söylerdi İlyas efendi Ev-lenmedim, seni bekledim, derdi...»

— Yoksa evlenmemeye kararlı mı?

Dehri efendi:

— Önce sıra bende, dedi. Büyük ağabeyi evlenecek, gelecek ondan sonra sıra una.

Remziye hanım:

— Amaaan Dehri baba, dedi, şu-ra-ya geleli kaç zaman oldu, bir tür-lü evlenemedin gitti. Ama sana bu-lacağım bir tane.

— Hay sevsin baban seni!

— İsterse İlyas efendiye de bulu-rum...

İlyas efendi hiç başını kaldırma-dı. Sadece yutkundu bir iki kez. Bo-ğazına bir düğüm gelip oturmuştu...

Yakup bey:

— Birak onu Remziye hanım, ra-hatsız bugün, dedi.

— Ayol ben de onu biraz neşelen-sin diye dürtüyorum... Ama galiba beyimizin hakikaten bugün babaları üzerinde...

Ah kızım, İlyas efendi kimdi, ba-

bası olmak kimdi?... Hem de senin karşında... Senin gibi güzel bir kı-zın karşısında!...

Biraz sonra lâf yine döndü dolaştı yarım kalan turşu faslına döndü... Memurlarımız o gün öğleden sonra-larını sırf turşu ve pastaya verdi-ler...

Daireden çıktıkları zaman İlyas efendiyle Yakup bey beraberdi. Bir kaç adım önderinden de Remzi-ye hanım yürüyordu...

Yakup bey:

— Şuna baksana bir, dedi. Nasıl ayak uydurabilecek misin buna? A-dımlarını demiyorum, şu üzerindeki mantonun güzelliğine bak, pahalılı-ğına bak!... Bunların hepsi parayla olur oğlum, parayla. Yoksa nüfus kâtipliğinden aldığın üç-beş kuruşla değil. Gördün mü neler biliyor kız?

Yarı evlensen, bunların hepsini senden isteyecek. Hoş kız seni al-maz ya, meselâ diyelim... Duydun mu dediklerini supangle, turtalı mur-ta, zurtalı... Daha isimlerini yeni du-yuyorsun değil mi? Böyleleri insana daha öyle şeyler öğretir ki şaşar da kahırsın. Hele senin bir evini gör-se...

— Unuttun mu yahu, sıkışmış kal-mıştım helânda... Bu gibileri öyle evleri hizmetçi evi diye kullanmaz-lar be! Sen bakma buna, geldi şura-da bir kaç ay çalışır, ondan sonra aklı eser, çeker gider. Hem zaten para için çalışmadığı besbelli. O getirdiklerine, bize yedirdiklerine baksan, buradan aldığı para onlara yetmez. Sırf zevk için yapıyor kız bu işi, can sıkıntısından... Sen de mi bu işi can sıkıntısından yapıyor-sun, ben de mi can sıkıntısından yapıyorum? Yok maas ayın birinde değil de ikisinde deseler kalbten gideriz namussuzum. İşte o bir gün için kalbten gideriz... Ama bu, da-yanır babasına... Dayandırın babası...

— Var mı senin de dayanacağın bir baban? Söyle var mı? Vazgeç sen bu akıllardan vazgeç!... Hem sa-na söyleyeyim, bu kız burada daha dursa dursa bir iki ay durur. Sonra çeker gider, hani geceleri akan yıldızlar olur ya, onun gibi akar gi-der. Ondan sonra sen derdine yan!.. İyisi mi, hiç kafam bozma böyle şeylerle. Ye iç keyfine bak. Sana arka-daşça lâf işte... Haydi istersen bu akşam bize gidelim, Allah ne ver-diye yeriz...

— Haydi haydi... Gel bize. Hem bir aile yuvası görmüş ol!

— Ben bilirim.

— Neyi?

— Memur evini. Benim babam da memurdu biliyorsun...

— Ama senin baban geçen asırda memurdu. Bir de bu asrın memuru-nun evini gör!

— Hiç zahmet etmesen...

— Ne zahmeti yahu!... Zaten se-nin için çarşıdan özel olarak alaca-ğımı bir şey yok, çünkü param yok... Ne varsa yeriz.

Yürümeye başladılar... İlyas ef-en-di nedense hâlâ Remziye hanımı di-şünüyordu... Nereden de aklına ta-loldu bu kız?... Keşki gelmez olsay-dı bu dalreye. O gelmeden ne kadar mutluydul...

(Devamı var)

Solmaz
Tıkamaz

✦ PARKER
SUPER
Quink
mürekkebi

Solveks
ihtiva eder
kalemi
korur

Gezinti

ÇEVİREN:
Süheylâ
AYKUT

GENÇ kızın postaneye girdiğini gören delikanlı, sevgilisi işini bitirip çıkarken arkasından seslendi:

— Lebellul!
Dönüp baktı kız:
— Oh! Siz misiniz mösyö Freluş?...
Bu ne tesadüf...
— Evet, güzel bir tesadüf. Bir yere gidebilir mi?
— Bilmem ki, dedi kız. Nereye meselâ?...
— Nereye istersen... Sen yanımda olunca...
— Evet, ben yanımda olunca?...
— Su üzerinde dolaşmak ve sana şitirler söylemek geliyor içimden.
— Yâni, bir vapura mı binelim diyorsunuz?

— Kayık da olabilir. Ne fark eder? Meselâ Boulogne ormanındaki göl ne güzeldir bu saatlerde...

Çocuk denemek yaşıydı ikisi de... Delikanlı, sevgilisini inceliyordu. Çok şirindi. Bilhassa bugün, her zamankinden daha şirin... İncecik kısa elbisesi güzel bacaklarını meydana çıkarıyor, açık yakasından pürüzsüz teni gözüküyordu.

— Sandal parasını ben öderim. Sonra, bir şişe şarap içeriz. Ya da birer dondurma yeriz.

— Peki, gidelim.
Kolkola yürüdüler, ortalığı kasıp kavuran güneş altında sandal kuyruğuna girdiler.

Saatler geçmiş, sıra bir türlü kendilerine gelmemişti. Beyinlerini kavuran güneşin altında, ayakta güçlük duruyorlardı.

— Utanmadan bacaklarını gösteren şu kıza bak Mari!

Yan taraftan gelen kaba, kalın bir erkek kahkahasıyla kendini toparladı Freluş. Sandala binmek için sıra bekleyenlerden irt yarı, gönleğinin kolları dirseklerine kadar sıvalı, göğsü bağı açık bir adam, yanında ki dev anasını andıran kadına Lebellul'ü gösterip duruyordu.

Yanımdaki erkeğin koluna sıkı sıkıya sarılan dev anası:

Fazla çöp toplayan temizlik işçileri prim alacak.

— Gazeteler —

Maaşlık.....

— Böyle gezmekten utanmıyorlar, diye cevap verdi.

— Neyse ki, senin eteklerin bu ke-pazeninki kadar kısa değil.

Kadın da bir kahkaha attı:

— Bu şişman, varisli bacaklarıma da ne yakıştırdı han!

Delikanlının sabrı taşmıştı:

— Normal bir giyimi anlayamıyacak kadar kabasınız! dedi.

Adamın gözleri yuvalarından fırladı:

— Ne dedin?... Bana mı söylüyorsunuz?

— Elbette size söylüyorum!

Dev anasının kolundan çıktı adam:

— Bak bu küçük sülük neler söylüyor Mari... Dur şuna bir ders verelim!

İri yarı adamın sözünü bitirmesiyle, delikanlının suratına yumruğunu indirmesi bir oldu!

— Gel Jules, burada durmayalım artık. Serseriyle serseri olma...

Dev anası, iri yarı adamı kolundan çekip götürürken, boylu boyunca yere serilen Freluş da moraran gözünü oğuşturuyordu.

Sıcak ve yorgunluktan iyice gevşeyen genç kız çoktan hayallere dalmıştı. Çevresinde olup bitenlerin farkında bile değildi. Neden sonra yanındaki erkeğin yerde olduğunu, moraran gözünü oğuşturup durduğunu farketti:

— Ne yapıyorsun orada? diye merakla sordu.

— Hiç, dedi delikanlı. Dinleniyorum.

— Aman Yârabbi... Gözünün altı da morarmış! Yoksa döğüştün mü?

Freluş cevap vermeden kalktı ve bir kahraman edasıyla kuyruğa girdi.

Sessiz sessiz kürek çeken delikanlı, genç kıza inceliyordu. Genç kız ise sadece esniyordu. İki saatten fazla kuyrukta sandal beklemişlerdi. Sonunda bir sandal bulmuşlardı da, ne olmuştu yâni? Sandal beklerken de güneş tepelerindeydi, kürek çekerken de tepelerinde! Gözleri kapamıyordu genç kızın.

— Yanımda olmak seni sıkıyor mu Lebellul?

Gözlerini aralayan genç kız, duymadığı soruya:

— Evet, diye cevap verdi.

— Nasıl?... Tekrarlar mısın az önce söylediğini?

— Az önce ne demiştiniz?

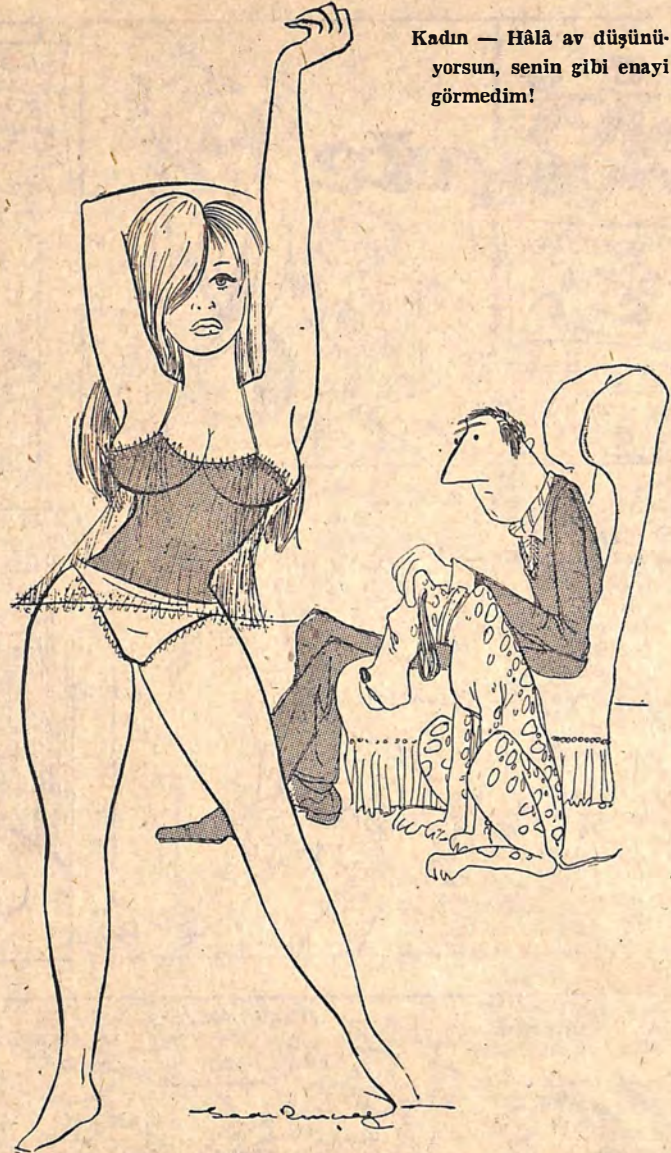
— Sıkılıp sıkılmadığımı sormuştum.

— Sıkılıyorum tabii...

— Benden?...
— Sizden demek istemedim. Şu an kiminle olsam sıkıldım. Kuyrukta bekledik. Güneş başımıza geçti... Sonra bu sessizlik... Gözünüzün altındaki morlukla kederli haliniz...

— Biraz kürek çek istersen...

— Çekeyim bari.

Kadın — Hâlâ av düşünüyorsun, senin gibi enayi görmedim!

Yer değiştirdiler. Genç kız, uyuşukluktan kurtulmak için sarıldı küreklere. Küreklere her anılışında yaknakları kızarıyor, mini eteği daha yukarılara sıyrılıyor, gergin göğüsleri oynuyordu. Bu güzel kızın karşısında, başının döndüğünü hissediyordu Freluş.

Ormandaki göl, iki kolla denize varmaktaydı. Engin denize... Freluş'un hiç görmediği bir denize... Sevgilisine iki kelimeyle geri dönmelerini söyleyecekti ama, ağzını açtığı halde sesi çıkmadı. Midesi bulanıyor, uçsuz bucaksız sulara korkuyla bakıyordu.

Uzaklarda kara bir adacık belirdi. Üstünde sırayan, elni kolunu sallayan bir yaratık vardı adanın. Genç kız da görmüştü bunu. Sandalın

burnunu o tarafa verdi. Az sonra adaya yanaşmışlardı. Çevik adımlarla kayalara sıradılar. Adadaki yaralık, sevinçten deliye dönmüştü. Boylu poslu, yakışıklı fakat saç sakalına karışmış bir kazazedeydi bu. Delikanlıya aldırmadan genç kıza kollarının arasına aldı ve birlikte kayalıklara doğru uzaklaştılar. Hayret! Genç kız sesini bile çıkarmıyordu.

Yalnız kalan delikanlı başını ellerine dayayarak çöktü kayalıkların üstüne. Derisi ıslı ıslı yanan güzel bir deniz kıza belirdi yanında. Kendisini teselli etmek ister gibi bir hali vardı. Göğüsleri dik ve sertti ama, tepeden turnağa balık kokuyordu.

— Hep böyle uyuyacak mısınız?

Yerinden sıçradı delikanlı. Sandaldaydı ve sevgilisi hâlâ kürek çekiyordu.

— Efendim?

— Hep böyle uyuyacak mısınız di-yorum?

Rahatladı oğlan.

— Uyumuşum demek... Oysa sizi başkasının kollarında görmüştüm.

— Kıyıda olsaydık, belki... Sadece rahat uyumak için sandal tutup, kürekleri de yanındaki kız arkadaşına veren bir erkeğin, sevgilisini başkaları ile görmesi normal değil mi?

Delikanlı uzandı, sarışın kıza yanına çekti. Sandal bir beşik gibi sallanırken ikisinin dudakları birleşti.

Yazan: Michel Pledoue

Çeviren:

Süheylâ AYKUT

Ve primlik!

MİLLETLER GÜLÜYOR

Av

Hastane bahçesindeki çimlerin üstüne oturan deli, elindeki oltayı sallayıp duruyordu. Hemşirelerden biri sordu:

- Nasıl, oltaya takılan oluyor mu?
- Eh, oluyor.
- Çok mu bari?
- Yok canım, dedi deli. Siz, onbirinci oluyorsunuz.

Asi yumurtalar

Kadıncağız, bakkaldan dönen kızına:

- İnşallah yumurtaları kırma-mışsındır, dedi.
- Kâğıdı düşürdüm ama, yumurtaların hiçbirini kırılmadı, dedi kız. Yalnız nedense, sarıları kabuklarının dışına çıktı!

Ders

Yaşlı ve çirkin bir kız olan öğretmen, erkek öğrencilerden birine sordu:

- «Ben güzeldim» denirse, geçmiş zamandan bahsedilmiş olur.
- «Ben güzelim» dersem ne olur?
- Çocuk cevabı geciktirmede:
- Yalan olur!

— Başındaki bantı, çıplaklar kulübünün vestiyeri olduğum anlaşılsın diye takıyorum!

SARI TEHLİKE KARŞISINDA :

— Brejnev — İmdaaat!..

Büyükler dururken...

Kır ortasındaki eve giren hırsızlar, aile reisini dövmüşler, parasını almışlar, evdeki içkileri de içtikten sonra:

- Şimdi sıra kadınlarda, demişlerdi. Getir de neşemizi bulalım!
- Zavalı adam ellerini oğuşturarak:
- İnsaf edin, diye yalvardı. Kadın olarak, katım, kızım, ve bir de büyük annem var.
- Eh, dedi şef. Başka kadın yoksa suç bizim mi? Karını, kızını getir!
- Adamcağız yeniden yalvardı:
- Hiç olmazsa büyük anneme acıyın!
- Bu sırada hızla açılan oda kapısından bin buruşuk bir surat uzandı:
- Sus bakayım!... Mösyölerin işine sen ne diye karışıyorsun?

Ne demiş

Çocuk, kapıyı açan ihtiyar komşusuna:

- Babamın selâmı var, bir kaç dakikalığına sizin kerpetenizi istiyorum, dedi.
- İstenileni buldu buluşturdu verdi adamcağız. Bir teşekkür bile etmeden kerpetenini kaparcasına alan çocuk kapıdan ayrılırken, küçüğün saygısızlığını hatırlatmak isteyen ihtiyar:
- Bir dakika yavrum... diye seslendi arkasından. Baban başka bir şey söylemedi mi?

Utançla başını yere eğdi çocuk:

- Söyledi mösyö... Eğer o bu nak kerpetenini vermezse, öbür komşuya git, dedi.

Hepsi tamam

Yaşlı kıza neden evlenmediğini sordular. Kız omuzlarını kaldıarak:

- Bir erkekte aranan her şey, evimde zaten var, dedi.
- Ne gibi?
- Uyanır uyanmaz homurdanan bir köpeğim, yemek yerken konuşan bir papağanım ve bütün gecelerini dışarda geçiren bir kedi-m var!

— Ooo!.. Siz bu göğüslerle Cadillac'a binmeliydiniz. Benim arabam dar gelir!

Hareketli kadın

Moris arkadaşına dert yanıyor-du:

- Bizim karı ile bir türlü bir araya gelemiyoruz... Düşün, gündüz bir dairede çalışıyor. Saat beşten sekize kadar da bir sinemada gişe memureliği yapar. Sekizden sabaha dek bir barda piyano çalar...
- Peki, ne zaman uyuyor bu kadıncağız?
- İki satılık öğle tatilinde, kadın gecelikleri ve pijamaları teşhir edilen bir vitrine konulan bir yatakta reklam yaparak uyur!..

Mide bozukluğu

Kabilenin büyücüsü, midasını bozan yamyamı muayene ettikten sonra:

- Bir şeyin yok, dedi. Artık ki-mi olsa yiyebilirsin.

— Eveet... Çiçeklere çok meraklıyım!

Dertleşme

On yıllık evlülükten sonra hayâl kırıklığına uğrayan kadın, arkadaşıyla dertleşiyordu:

- Kocamın benimle sadece param için evlenmiş olduğunu şimdi anlıyorum, dedi.
- Arkadaşı teselli etti:
- Öyle olsa bile, açık-göz bir erkeğin karısı olmaktan yine de gurur duymalısın.

Sabotaj

Buluşma yerine soluk soluğa gelen genç kız, nişanlısına:

- Korkanç bir şey oldu! dedi. Babam iflâs etti!
- Sevgilisinin saçlarını şefkatle okşayan delikanlı:
- Üzülme, dedi. Evlenmemize engel olmak için, babanın her çareye başvuracağını biliyordum.

Dünya Karikatürleri

— BURADA HANGİMİZ ALTTA, HANGİMİZ ÜSTTE YATACAĞIZ !.

— EVET, BİR TOKAT SESİ AMA, YANAĞA ATILAN BİR TOKAT DEĞİL !..

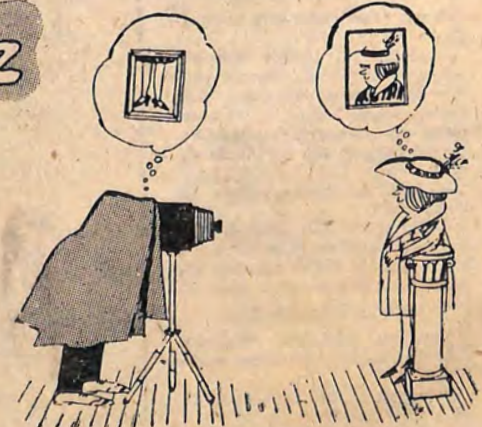
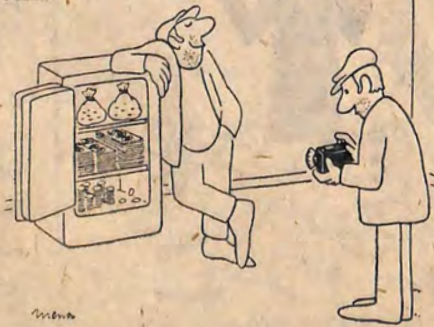

— KULAĞIMA SENARYODA OLMAYAN BİR ŞEY SÖYLEDİ !..

— EVLENMEDEN ÖNCE SENİ İKİ YERDE DENEMELİYİM BİRİ MUTEFAKTA, ÖBÜRÜ...
— ÖBÜRÜ KOLAY CANIM !..

Sıkı durun çekiyoruz

BAHAR MÜJDESİ

Türkiye İş Bankasında
4 MİLYON liralık
yılın ilk çekilişine
katılabilmek için
bütün tasarruflarınızı
9 Mayıs akşamına kada
İş Bankasına yatırınız.

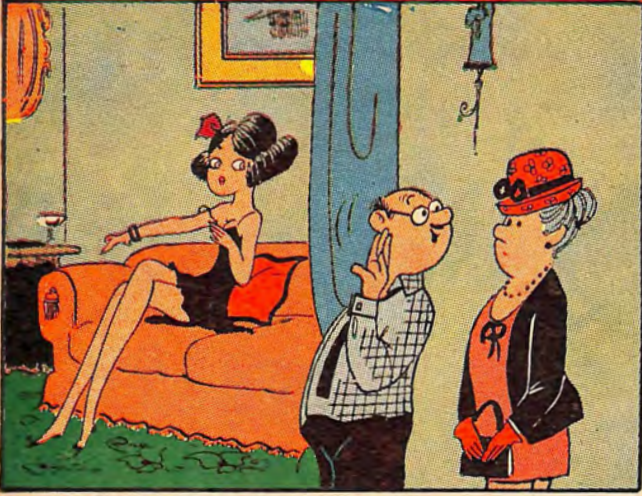
Bu Çekilişte: 11 APARTMAN DAİRESİ*
10 ADET 100.000 LİRA
50 ADET 10.000 LİRA
350 ADET 1.000 LİRA
AYRICA
4500 ADET PARA İKRAMİYESİ

**TÜRKİYE
İŞ BANKASI**

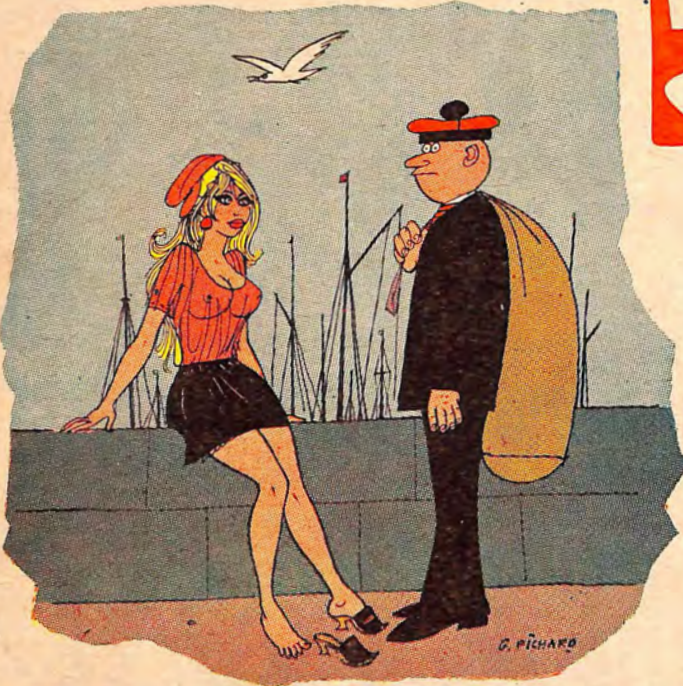
paranızın... istikbalinizin emniyetidir

* 100.000 lira değerinde Ankarada 5 Apartman Dairesi
ve 50.000 lira değerinde İstanbulda 6 Apartman Dairesi

— İLÂHİ KARICIĞIM , POL BENİM BÜRO ARKADAŞIM -
DIR AMA ... CİNSİYET DEĞİŞTİRDİ !

A K B A B A

— YOKLUĞUMDA GEMİCİLERLE ARKADAŞLIK ETMİYECEĞİNE SÖZ VER
— PEKİ SÖZ .. GERİYE KALİYOR .. BAKKAL , TÜTÜNCÜ , POSTACI , FABRİKA
İŞÇİLERİ !..

— SENİ GİDİ EDEPSİZ SENİ !. SAMANLIKTAKİ ÖĞ-
LUMU BEKLİYORSUN DEĞİL Mİ ?..
— YOOO , İFTİRA ETMEYİN MADAM .. BEN SADECE
KOCANIZI BEKLİYORUM !..

VAZİSİZ

— KORKMA , KORKMA ... KOCAM HEP BÖYLE
UYGUNSUZ ZAMANLARDA GELİR !..